

15
39)

26 SEPTEMBER 1928

Panorama

PRIJS D. NUMMER 17½ Ct
D. KWARTAAL f. 2.25

A.W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MIJ. LEIDEN

De verstandige
moeder
gebruikt.

Vaseno-
Wond
en
Kinder **poeder**

Wond
en
Kinder **Pasta**

(Eischt Hollandse Blikverpakking)
Voor Nederland en Koloniën:
C. F. VAN DIJL & ZOON, Dordrecht

LAAN-MEERDERSVOORT

299

BOUWBUREAU

J. A. MEIJER

Laan v. Meerdervoort 299
's-Gravenhage. Tel. 32653

MODERNE BOUW VAN
Villa's
Landhuizen
Heerenhuizen

KOOPPRIJS VAN AF f 8500.—

CREDIETEN

aan personen met goede,
vaste betrekking
COULANTE VOORWAARDEN
ALG. CREDIET- EN
ADMIN.-KANTOOR
A'dam, Singel 381. Tel. 32481
Prospectus op aanvraag

Abonneert U op „De Gracieuse”
f 1.95 per kwartaal

Karel

Sigaren
de
fijnste

PAX SCHOEN
CREME

Het KENMERK van
een GOED horloge.

Charme

Er zijn vrouwen wier schoon-
heid door haar buitengewone
charme zoo bekoorlijk is dat
een enkele blik een onuit-
wisbaren indruk achterlaat.
Men kijkt met volle bewonde-
ring naar haar teint, waarvan
de gezondheid U tegemoet
straalt. Haar geheim?
Het geregeld verwijderen van
iedere onzuiverheid, stof en vuil
uit de teere poriën en gevoelige
onderhuid met **Pond's Cold
Cream**; de dagelijksche verzor-
ging der huid met deze niet te
vervangen cream der creams!

Na eene dagelijksche reiniging met **Pond's Cold Cream** verwijderd men de over-
tollige cream met een zacht doekje en gebruikt daarna **Pond's Vanishing Cream**.
Dit houdt de huid mooi en zacht.

Verzorgt Uw Teint

Pond's Creams

verkrijgbaar in alle goede zaken
in potten van f 1 en f 2 en in
tuben van f 0.50 en f 0.80

Gratis monster

Pond's Extract Co. A'dam zendt
U twee monsters en **Pond's**
brochure na inzending van 10 ct.

Pond's
Vanishing & Cold
Creams

P.J. DE VISSER
VAN BLOEMEN

REESTR.
28
AMSTERDAM

in Muziek Instrumenten.

Frauenschule und Hauswirtschaftl.-Wissenschaftl. Töchterheim
M. Gerhardt
Lübeck
Am Burgfeld 10

Abtlg. 1: **Frauenschuljahr**
Bed.: Lyzeumsabschluss
Preus. Lehrpl.-Abschlussprüfung
Abtlg. 2: **Töchterheim**
Aufnahme finden ig. Mädchen mit unvoll.
Schulbildung. Gründl. Ausbildung in allen
hauswirtschaftl. und gewerbli. Fächern Fort-
bildung in Wissenschaften und Musik

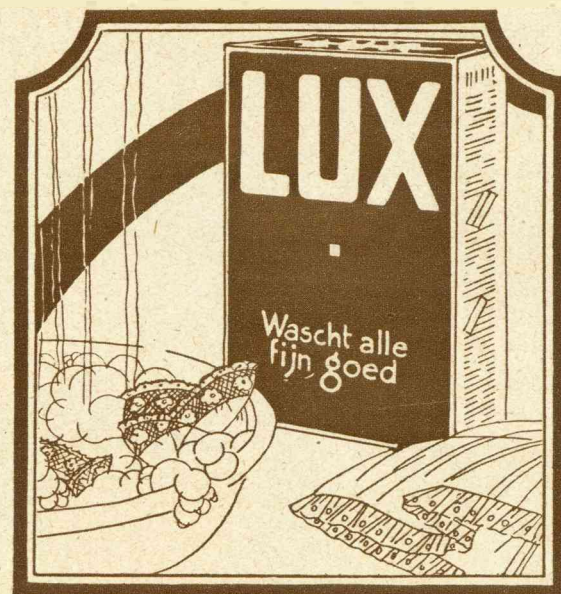
Technikum Mittweida

Höheres technisches Institut zur Ausbildung für
Elektro- und Maschineningenieure. Programm
vom Sekretariat des Technikums Mittweida i. Sa.

Zijden artikelen in frissche en teere kleur
Hoe deze te wasschen zijn

Zoo zacht als
Lux op Uw handen
aanvoelt, zoo is ook
de werking op Uw
kleeding. Het zal
geen van beiden
schaden door haar
grote zuiverheid.

HET genot van wasschen met **Lux** is dat
alles er steeds nieuw en frisch uitziet. Het
komt even fijn van weefsel, even fraai van
kleur uit het zacht sop, als toen U het kocht.

Als het warm weer is, hebt U telkens schoon
gewasschen kleeding noodig. Uw fijne kousen, Uw
ondergoed met kant, Uw witte toiletjes, jumpers,
handschoenen - alles moet heerlijk frisch zijn.

Weet U reeds hoe gemakkelijk het is om
in **Lux** te wasschen? Slechts een waschkom of
teiltje half gevuld met heet water, waarin een eet-
lepel **Lux** tot een schuimend sop geklopt is! Dan
laten afkoelen tot het lauw is en het goed er
één voor één ingedaan. Goed op- en neerhalen
en het sop door het teere weefsel laten gaan,
doch vooral niet wringen of wrijven. Nu driemaal
in versch lauw water uitspoelen en zelfs het
teerste stuk is prachtig mooi gebleven. Als het
bijna droog is, met een warm ijzer opstrijken.

Fijne zijden en
fil d'écosses kousen
zijn zeer kostbaar.
Daarom verdient
het aanbeveling ze
uitsluitend in **Lux**
te wasschen, dat
ze niet aantast.

Gemak op reis.

WELK een genot, als U
de stad uitgaat! Nu be-
hoeft U niet meer zoo
heel veel kleeding in te pakken
om te verwisselen als zij door
de warmte niet meer te dragen
is. Een pakje **Lux** in Uw koffer
en U kunt elken dag weer nieu-
we frischeheid geven aan een be-
perkt aantal toiletten, wat ge-
makkelijk mede te nemen is.

DE LEVER'S ZEEP MIJ.

LUX

VLAARDINGEN

Een werk van internationale beteekenis. — Per helicoptère over het Kanaal. — De eere-promotie van den heer F. M. Wibaut. — De opening der Staten-Generaal. — Het schilderachtige Huizen. — De „Tjibadak” te hard van stapel geloopt. — „Ora et Labora”.

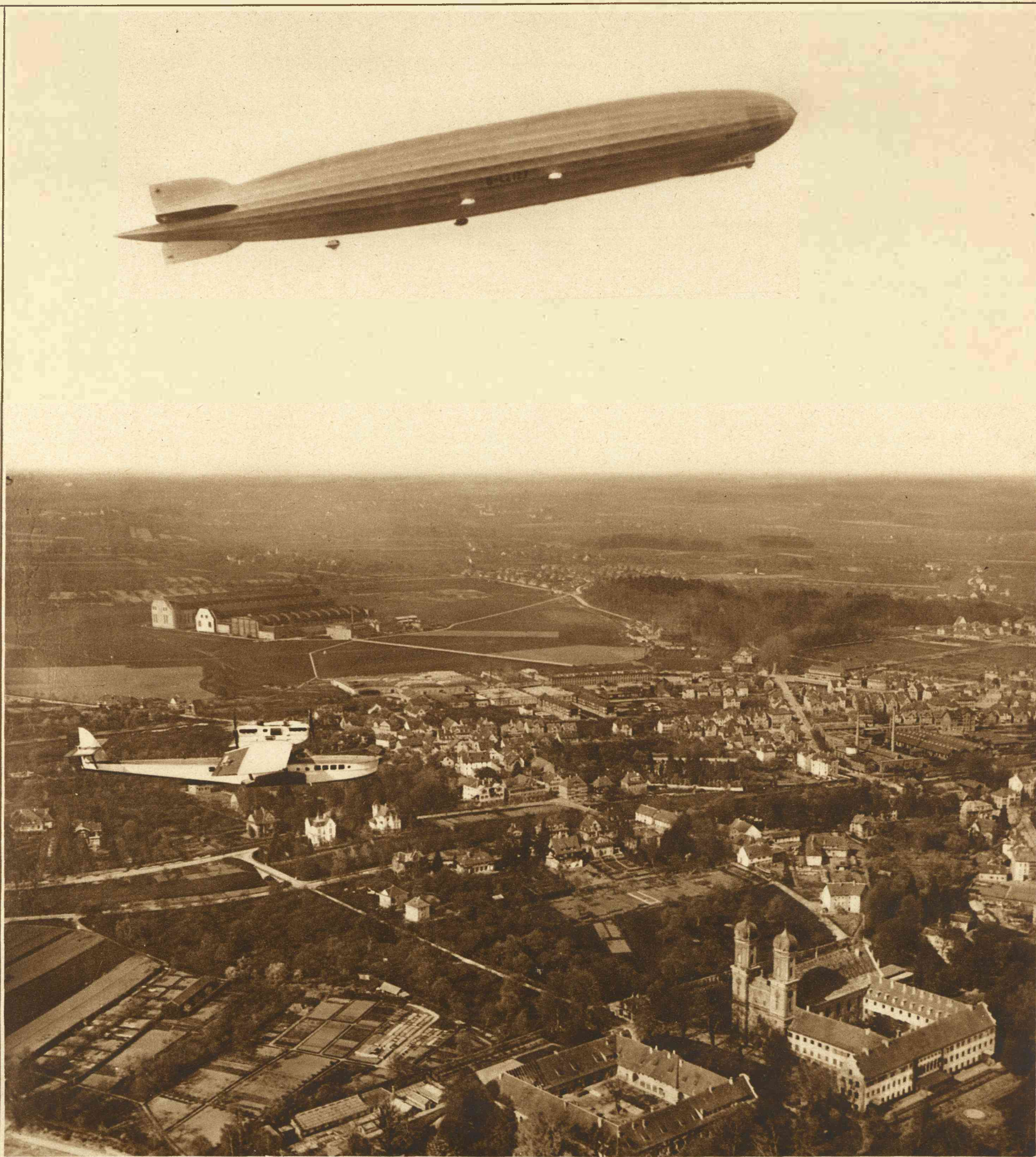
GEILLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 13 (39) 16DE JAARGANG
26 Sept. 1928

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25, Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

DE L. Z. 127 VOOR HET EERST IN DE LUCHT.

De vorige week Dinsdagmiddag heeft het in Friedrichshafen gebouwde machtige luchtschip L. Z. 127 „Graaf Zeppelin”, dat bestemd is om dienst te doen tusschen Europa en Amerika, zijn eerste proefvlucht gemaakt, die schitterend

is geslaagd. De tocht duurde drie en een half uur. Op onze foto ziet men het gevaarte boven Friedrichshafen zweven, terwijl men er onder nog een der nieuwste Deutsche passagiers-vliegtuigen gewaar wordt.

Een werk van Internationale beteekenis

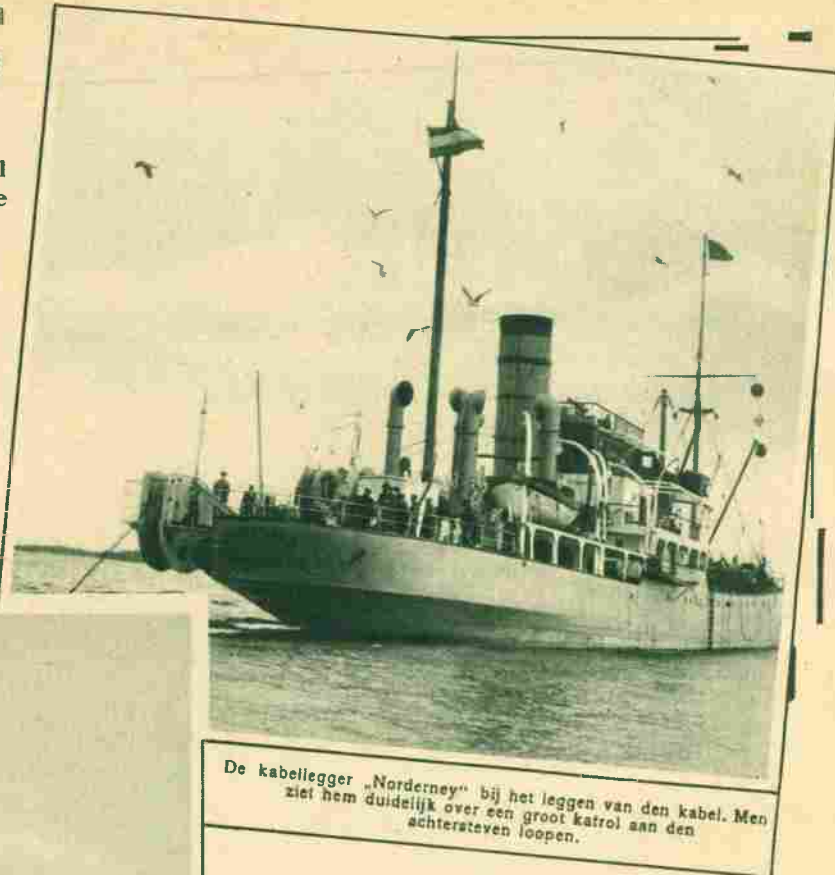
Een nieuwe schakel aan het Europeesche Telefoonnet toegevoegd

Een dezer dagen is een werk van groote internationale beteekenis voltooid door het leggen van een telefoonkabel tusschen Zweden en Finland. Hierdoor is nu ook laatstgenoemd land aan het Europeesche telefoonnet aangesloten

De Finsche lichter „Helsinki“ legt den kabel aan de Finsche kust uit.

en zal men de volgende maand, wanneer de kabel officieel in gebruik zal worden genomen, via den derden Duitschland-Zweden-kabel, in ons land met Finland kunnen telefoneren. De kabel, die ongeveer 250 K.M. lang is — het is de langste onderzeesche kabel der wereld — werd in juist vijf maanden tijd gelegd door de Felten en Guilleaume Carlswerk A. G. voor rekening van de Administratie der Finsche en Zweedsche Posterijen en Telegrafie. De talrijke eilandjes van de

De kabellegger „Norderney“ bij het leggen van den kabel. Men ziet hem duidelijk over een groot katrol aan den achtersteven loopen.

Alandgroep en de omstandigheid, dat de kabel soms 220 meter diep moest worden gelegd, bemoeilijkten de uitvoering van het werk ten zeerste. Desondanks is de verbinding door den kabellegger „Norderney“ in juist vijf maanden tot stand gebracht. Het totaal gewicht van den kabel, waarlangs negen gesprekken gelijktijdig zullen kunnen worden gevoerd, bedraagt 2000 ton. De op deze pagina gereproduceerde foto's geven een goeden indruk van den omvang van het werk.

EEN SINISTER DUEL

DOOR PIET VERSCHUUR

De Weddenschap.

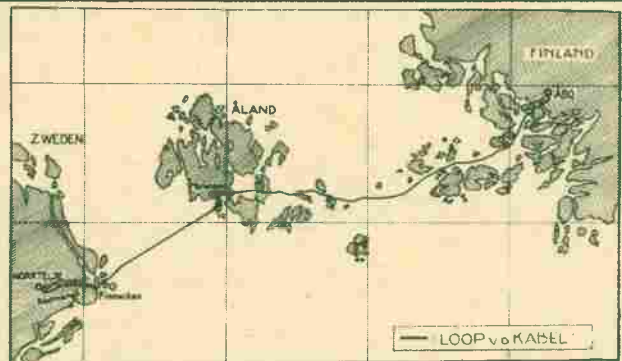
De Voorgeschiedenis. — De chevalier De Rennes, een hoveling van Lodewijk XV, was in het bezit gekomen van een document, dat zoo compromitterend was voor comte De Sartines, chef van politie, dat openbaarmaking van dit document voor dezen verbanning of dood zou beteekenen. Het bezit van dit document werd door vrienden van De Rennes aan den politiechef verraden, die zijn vijand in de Bastille opsloot. De Rennes wist echter te ontsnappen, begaf zich naar De Sartines aan wien hij meedeelde, dat het document in bewaring was bij een vriend, aan wien hij iederen dag een brief zou schrijven. Bij niet-ontvangst van den dagelijkschen brief, zou de vriend het document openbaar maken. Door dezen handigen zet had De Rennes niet alleen zijn vrijheid verzekerd, maar kon nu straffeloos afrekenen met de vrienden, die hem verraden hadden.

Tijdens de regeering van Lodewijk XV werden van den hofadel zware geldelijke offers gevraagd. De koning had vier residenties, te Parijs, Marly, Luciennes en Versailles, waardoor de adel verplicht was in deze vier plaatsen, overeenkomstig zijn stand, verblijf te kiezen. Voeg daarbij het weelderige leven, den sleep van bedienden, het verderfelijke fooienstelsel, dan zal men begrijpen, dat dit leven zulke financiële eischen stelde, dat zelfs de grootste vermogens hieraan ten offer vielen. Wie in dit weeldekringetje niet meer meekon, werd meedoogenloos uitgeworpen, plaats ruimende voor anderen.

Ook den markies D'O hing een dergelijk lot boven het hoofd. Erfgenaam van rijke goederen in Touraine, had hij kans gezien in vier jaren van hofleven zijn gansche erfenis te verkwisten. Zijn landgoederen waren successievelijk

Het te water laten van een boei, om aan te duiden waar de kabel loopt.

De loop van den kabel.

in andere handen overgegeven. Groote geldsommen aan de speeltafel gewonnen, waren op andere wijze weer even snel verdwenen. De man was een zeef voor zoover het geld betrof en als hem alle schatten van Frankrijk waren ten deel gevallen, zou dit alleen zijn vaardigheid om het te verkwisten tot het uiterste hebben gescherpt.

Ook hij had vier residenties, ook hij bezat paarden, equipages en een leger van bedienden en — hij had ook crediet, maar verder niets dan zijn knappe uiterlijk en een spreekwoordelijk geworden geluk aan de speeltafel.

Deze edelman was op een warmen namiddag in Mei gezeten voor de speeltafel in zijn paleis te Versailles. Tegenover hem zat de comte De Vogue, een man van vijf en veertig jaar, type van het oude regime, wiens mager, bleek en streng gelaat getraind was om zijn innerlijke gevoelens te verbergen als achter een masker. Zijn gelaat zag er frisch uit evenals dat van den markies; aan geen van beiden was te zien, dat zij van middernacht of vijftien uren aan de kaarttafel hadden doorgebracht en hun spel slechts af en toe hadden onderbroken voor het nemen van eenige ververschingen.

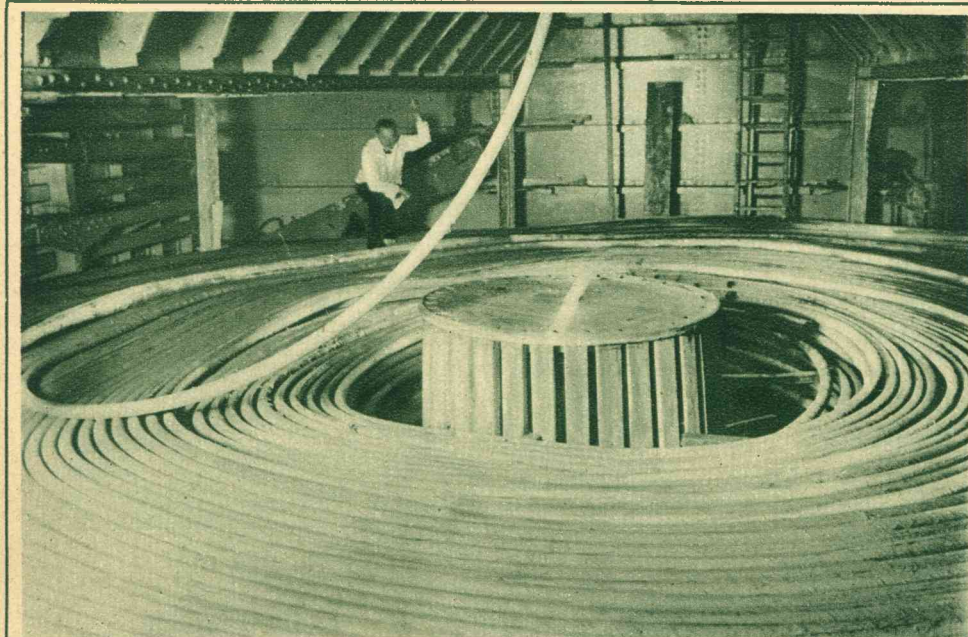
„Zullen we het hierbij laten?“ vroeg de markies, terwijl hij een streep zette in het notitieboekje, dat hij in de hand hield.

„Zooals u wilt!“ antwoordde De Vogue, die zeven duizend gouden louis verloren had en even onverstoort keek of het zeven centimes waren.

D'O geeuwde, stak het boekje in zijn zak, keerde zich om naar het buffet achter hem en schonk zich een glas wijn in.

Door het geopende venster zag men de oprijlaan met de geschoren hagen baden in het zonlicht, terwijl het gekweel der vogels in de kamer doordrong.

„Ik heb bijzonder geluk,“ zei D'O. „Vier dagen geleden

Een kijkje in een der kabeltanks van de „Norderney“, waar 40 K.M. zeekabel is opgeslagen.

Het aan land brengen van den kabel aan de Zweedsche kust.

WILLY FLEUR

STILLEVEN

verloor ik mijn grootsten vijand, gisteren ondervond ik de eer van een vriendelijk woord van onzen koning en vandaag win ik zeventuizend louis. Wat zal er nu gebeuren?"

De Vogue trok verwonderd de wenkbrauwen op, de agitatie van den ander blijkbaar niet begrijpend.

"Mijn goed geluk komt altijd in drieën," verklaarde de markies. "Dan gebeurt er altijd iets, dat mij ongeluk brengt."

Terwijl hij sprak, klonk het geluid van hoefslagen op het grind in de laan.

"Daar komt het!" zei De Vogue glimlachend, terwijl hij zich een glas wijn inschonk, dit langzaam uitdronk en daarna voor den spiegel zijn toilet in orde bracht.

"Luister!" zei de markies.

Het geluid der paardenhoeven had opgehouden, eenige ruiters waren de hal ingetreden; een minuut ging voorbij, toen trad een bediende binnen en reikte op een zilveren blad zijn meester een brief over.

De markies nam den brief op, die gezegeld was met zwart lak, opende hem, liep den inhoud er van door en zei toen tot den wachtenden lakei: "Ik zal later wel antwoord zenden!"

Daarna wendde hij zich weer tot De Vogue. "Wat zei ik u? Ik had een vijand en verloor hem — en nu vind ik hem terug. Noem je dat goed of slecht nieuws?"

"Slecht!" antwoordde De Vogue onmiddellijk. "Wanneer je je beurs verliest en je vindt hem terug, dan vind je hem gewoonlijk leeg; maar als je een vijand verliest en je vindt hem weer, dan vind je hem steeds vol, gewoonlijk voller dan toen je hem verloor. Mag ik weten, wie die vijand is?"

"De chevalier De Rennes," antwoordde de markies.

"Parbleu!" riep De Vogue uit. "Ik dacht, dat die man in de Bastille zat."

"Dat zat hij ook," zei D'O, "twee dagen geleden, en nu, zie, zonder een woord, zonder een waarschuwing is hij weer vrij en zendt mij een invitatie om morgenavond bij hem te komen dineeren!"

"Wat! En hij is je vijand?"

"De ergste vijanden," hernam D'O, "zijn vaak de mensen met wie men dineert. Maar wat ik in deze zaak niet begrijp is, dat deze man ontsnapt, of juist, vrijgelaten is. Om mij hieromtrent licht te verschaffen, moet ik naar De Sartines."

Hij belde en gaf den bediende order, dat onmiddellijk een rijtuig moest worden ingespannen. De Vogue met de slanke handen op zijn rug, wandelde de laan op en neer en keek toen den zonverlichtten tuin door; — schilderachtige figuur in zijn satijnen jas, zijn kniebroek, zijn kousen van witte zijde en al de kleine détails, die den edelman van die dagen maakten tot een voorwerp, even aangenaam om te aanschouwen als een bloem.

De Vogue bleef zoo even staan als wilde hij zich door de zon laten verwarmen; toen keerde hij in de kamer terug.

"Als je mij een plaatsje in je rijtuig wilt geven," zei hij, "dan keer ik naar Parijs terug. Je kunt mij aan mijn woning afzetten."

Tien minuten later stapten de beide edellieden in het rijtuig, dat op hen wachtte en als ware filosofen, die de kunst om te leven tot een wetenschap hadden gemaakt, sliepen zij de vijf mijlen, die zij te rijden hadden en haalden aldus een weinig van hun nachtrust in, die zij zich hadden onthouden, in hun pogingen gedurende de laatste vijftien uren om elkander aan de speeltafel te ruïneeren. In de Rue de Valois, niet ver van het paleis van madame Du Barry, stopte het rijtuig voor het tuinhok van De Vogue's woning.

Deze edelman wreef zijn oogen uit, stapte uit, zei "adieu" tot den markies en het rijtuig vervolgde zijn weg naar het Hôtel de Sartines.

Het Hôtel de Sartines was gelegen aan de Faubourg St. Germain. Het was een groot gebouw met een binnenplein. Om het binnen te treden moest men vele schildwachten voorbij, tal van vragen beantwoorden en werd men aan een even scherp onderzoek onderworpen als in de Bastille.

De markies D'O, na gepasseerd te zijn: de Garde Française aan de poort; de Garde Française aan den ingang van het gebouw, den reusachtigen portier, die de namen der bezoekers schreef in een boek, waarin de meest klinkende namen van Frankrijk voorkwamen, bevond zich eindelijk tegenover den kamerwachter, die hem leidde in het voorvertrek, de anti-chambre, en onmiddellijk daarop in het kabinet van den minister.

"Goeden dag!" zei De Sartines, terwijl hij een zijden doek wierp over het document, dat hij aan het schrijven was. "Waarom mag ik het genoeg van dit bezoek toeschrijven?"

"O, *ma foi!*" riep D'O uit, een stoel nemende. "Waarom, ja! Weet u het nog niet en moet ik hier komen om u het nieuws te vertellen, dat De Rennes ontsnapt en vrij is?"

"Ik weet het," antwoordde de ander.

"Welnu," zei D'O, "dan zult u toch niet verwonderd zijn, over mijn komst hier."

De Sartines lachte.

"Ik zal u den juisten stand van zaken meedeelen," zei hij. "Luister goed, markies. Een week geleden deelde u mij mee, dat monsieur De Rennes in het bezit was van een document, dat voor mij fataal was. U beriep u hierbij op de getuigenissen van monsieur D'Este en comtesse D'Harlancourt. Gijlieden conspireerden inderdaad tegen De Rennes. Ik wierp hem in de Bastille, doorzocht zijn geheele huis; het bewuste document was daar echter niet, maar veilig en wel ergens in Parijs. Welnu, De Rennes wist te ontsnappen, is nu vrij en ik kan hem niet arresteren."

"Waarom niet?"

"Omdat het document in het bezit is van iemand, die het aan De Maupeou zal zenden, als De Rennes gearresteerd

wordt. En omtrent den naam en het verblijf van dezen persoon tast ik volkomen in het duister."

"Dame! Dat is erg!"

"Maar dat is nog niet alles," ging De Sartines voort. "De Rennes weet de namen van degenen, die hem verraden hebben, en hij heeft gezworen zich te wreken."

"Weet hij ook mijn naam?"

"Natuurlijk! En van de comtesse D'Harlancourt, welke laatste nog slechts een naam is."

"Wat bedoelt u?" vroeg D'O, wien een ijskoude rilling langs den rug liep.

"Zij stierf vannacht," vervolgde De Sartines somber. "Stierf... de comtesse D'Harlancourt... dood?"

"Zij is dood. Vraag mij niet meer; het feit is daar!"

Een oogenblik was de markies als versuft door dit noodlottige nieuws. Hij was zeer goed geweest met de comtesse, maar harteloos als zoovelen van zijn stand, dacht hij minder aan haar treurig lot, dan aan den brief, dien hij kort te voren ontvangen had. Hij nam hem uit zijn zak en gaf hem aan De Sartines.

Deze las hem aandachtig en gaf hem toen terug.

"Een invitatie van De Rennes," zei hij, "om te komen dineeren. Wat is u van plan?"

"Ik heb nog niet besloten," zei D'O, "of ik gaan zal of niet. Wat denkt u?"

"Ik denk niets!"

"U zegt, deze man kent mij als een dergenen, die de hand heeft gehad in zijn gevangenneming?"

"Ja!"

"Dan lijkt het mij gevaarlijk het aan te nemen!"

"Wat dat betreft," zei De Sartines, "als deze man zich op je wenscht te wreken, weet hij ook de middelen te vinden. Ik kan je echter meedeelen, dat een van mijn mannen, Le Notre, zich in zijn huis bevindt, als knecht, om hem te bespionneeren."

"Zoo!" zei D'O. "In ieder geval, ik zal er nog eens over nadenken."

"Doe dat! En laat mij even weten, of je gaat of niet."

"Dat beloof ik u! — Ik wist," ging hij peinzend voort, "dat er ongeluk op komst was. Ik had driemaal achtereens geluk: De Rennes onschadelijk, de koning mij vereerende met een persoonlijk onderhoud van een half uur en vandaag zeven duizend louis gewonnen van comte De Vogue. Toen kwam dit."

"Heeft de comte je betaald?"

"Neen, maar dat zal hij wel doen!"

"Daar ben ik nog zoo zeker niet van," mompelde De Sartines, terwijl hij boog en zijn bezoeker uitliet.

Toen zette hij zich weer aan zijn bureau en schreef een brief aan den comte De Vogue, hem uitnodigende den volgende avond te komen dineeren.

***

De heer Marius Brunet de Rochebrune, hoofdbrandmeester aan de Kazerne de Ruyterkade te Amsterdam, herdenkt den eersten October a. s. den dag, waarop hij vóór 25 jaar als zoodanig werd geïnstalleerd.

De speelzaal in Hôtel de Sartines was gelegen aan het binnenplein en had verbinding met de groote eetzaal, die rijk gemeubeld was met kristallen kronen, kandelabers en gobelins langs de wanden.

Hier aan een tafel vlak bij het geopende venster zaten den volgende avond om elf uur de comte De Sartines en de comte De Vogue.

De twee edellieden speelden écarté en waren blijkbaar in hun spel verdiept, wat nochtans niet belette, dat De Sartines pauzeerde met de kaarten in zijn hand en luisterde naar de geluiden op het binnenplein en in de aangrenzende straten. Verscheidene malen gebeurde dit, tot hij eindelijk, plotseling de kaarten op tafel wierp en zei: „Luister!”

Een rijtuig was het plein opgereden.

„Monsieur,” zei De Sartines, „ik heb dit rijtuig niet gezien, maar mijn zintuigen zijn door mijn politieambt zoo getraind, dat ik u kan vertellen, dat dit rijtuig een lange reis heeft afgelegd en wat meer is, dat zich daarin een van mijn agenten bevindt.”

„Vijf louis, dat je je vergist!” riep De Vogue uit.

„Aangenomen! Het heeft een verren tocht gemaakt, want het is een reiswagen. En het bevat een van mijn mannen, omdat het niet heeft gestopt aan den hoofdingang. Entrez!”

Er was op de deur geklopt en de kamerdienaar trad binnen.

„Le Notre om u te spreken, monsieur, over zeer dringende zaken!”

„Kwam hij hier in dit rijtuig?”

„Oui, monsieur!”

„Zeg hem, even te wachten!” Toen zich naar De Vogue keerende: „U heeft uw vijf louis verloren. Le Notre is van Versailles gekomen. Nu wil ik een andere weddenschap met u aangaan. U verloor gisteren zeven duizend louis aan de kaarttafel bij markies D'O. Ik wil wedden om drie duizend louis, dat u hem die nimmer zult betalen!”

„Monsieur!” riep De Vogue verontwaardigd uit.

„Ik bedoel allerminst, dat U zich er van af wilt maken. Ik beweer, dat omstandigheden u zullen beletten uw schuld af te doen. Kom, drie duizend louis voor u als u moet betalen, drie duizend louis voor mij als dit niet het geval is.”

„Welnu, na deze uiteenzetting, soit!” antwoordde De Vogue.

De Sartines noteerde de weddenschap in zijn zakboekje, excuseerde zich en verliet de kamer.

Hij liep de eetzaal door naar het achthoekige kabinet, waar hij zijn ambtelijke bezigheden verrichtte. Hier stond, met zijn hand, als om steun, rustende op de leuning van een stoel, bleek, verslagen, in een blauw met goud afgezet livrei, dat gescheurd en in wanorde was, Le Notre.

„Wel?” vroeg De Sartines.

„Monsieur,” antwoordde Le Notre, „ik ben zoo juist den dood ontsnapt, u wilt dus mijn opwinding en gescheurde kleederen verontschuldigen. Ik heb u veel te vertellen...”

De Sartines beduidde hem een stoel te nemen en de man vervolgde:

„Gistermorgen, monsieur, begaf ik mij naar Versailles, zooals u weet, met twee honderd louis in mijn zak, en het plan in mijn hoofd, om een betrekking te zien te krijgen in de huishouding van den chevalier De Rennes, zoodat ik hem kon bespionneeren en zien aan wien hij zijn brieven zond.

„Het plan scheen te zullen gelukken van het begin af, want de eerste persoon, dien ik ontmoette, toen ik in de stad aankwam, was Placide, de vertrouweling van den chevalier. Hij ging juist de herberg „De Koningskroon” binnen, een gelegenheid, zooals monsieur weet, speciaal bezocht door het dienstpersoneel van den adel, en waar men alle hofschandaaltjes uit de eerste hand vernemen kan.

„Ik vond Placide in de gelagkamer; men had hem nog niet bediend. Ik knoopte een gesprek met hem aan, betaalde zijn gelag en na een half uur tijd had ik hem omgekocht, monsieur.

„In een uur, ten koste van honderd louis en de belofte van een tweede honderd die volgen zouden, had ik hem geheel in het complot.

„Hij zou mij meenemen naar huis, mij een oud livrei leenen en mij aannemen als huisknecht. Nimmer vond ik een man zoo snel bereid om zijn meester te bedriegen en in zoo korten tijd te overhalen als Placide.”

„Tè korten tijd,” mompelde De Sartines, zijn hoofd schuddende, „maar ga voort!”

„Monsieur moet bedenken, dat ik geen tijd had om kalm te werk te gaan. Ik had geen andere keus dan brutaal te handelen en geheel te vertrouwen op de omkoopbaarheid van Placide.

„Zooals u zich herinneren zult, had Placide mij reeds vroeger gezien, maar toen was ik vermomd als een marskramer en mijn vermomming was toen zoo goed geweest, dat hij mij niet herkende. Ik had hem verteld, dat ik opdracht had gekregen van een dame van hoogen rang, om zijn meester te bespionneeren. Het was een kwestie van

jaloerie, waarvan zijn meester niet de minste schade zou ondervinden, integendeel! Zijn antwoord was: „Schade of geen schade, de twee honderd louis zijn safe. Kom, offereer me een anderen roemer wijn en ik ben je man.”

„Verkeerd, glad verkeerd,” mompelde De Sartines weer, opnieuw zijn hoofd schuddend. „Ga verder!”

„Hij nam mij met zich mee, introduceerde mij bij den major domus van den chevalier, die mij, na eenige oogenblikken in privé met Placide gesproken te hebben, in dienst nam om het zilver te poetsen. Binnen een uur was ik zoo geheel een bediende van het huis, alsof ik er jaren geweest was. Ik was gekomen, monsieur, om uit te vischen aan wien de chevalier zijn brieven zond en stel u voor, het eerste wat ik doen moest, nadat het zilver gepoetst was, was een brief brengen naar markies D'O.

„Hoewel de brief gezegeld was, wist ik hem op de wijze die u mij geleerd had open te krijgen. Het was een simpele uitnoodiging voor een diner...”

„Ik weet het,” zei De Sartines, „ik heb den markies gesproken. Ga voort!”

„Wel, monsieur, nadat ik mijn boodschap gedaan had keerde ik terug met het antwoord van den markies, dat hij later wel bericht zou sturen en van morgen hoorde ik van Placide...”

„Ik weet het,” zei De Sartines. „De markies nam de invitatie aan. Ga voort!”

„Ik werd den geheelen dag aan het werk gehouden. Zij lieten mij de vuilste werkjes doen en voor de dag om was wist ik, dat alle bedienden van Placide tot de kleinste jongen een loopje met mij namen.

„Dat was zeer onaangenaam, erger nog, het was verontwaardigend, vooral toen ik bemerkte, dat ik feitelijk een gevangene was in dat huis. Stapte ik een oogenblik de deur uit, dan was het: „Hé, Jean, waar ga je heen?” of „Hier jij, wat verbeeld jij je wel! Denk je, dat onze heer jou betaalt, om in de zon te staren? Hier, wasch dat vaatwerk om!” Ik zat in een val en wist geen uitkomst.

„Een uur voor het diner nam Placide mij mee naar zijn kamer, toonde mij een nieuwe livrei en beval mij ze aan te trekken, want ik moest hem bij het tafeldienen helpen. Het is het pak waarin u mij nu ziet, monsieur.

„Toen ik gekleed was, zei Placide, dat ik in zijn kamer moest wachten tot hij klaar was. Toen gingen wij beiden naar beneden en kort daarop werd het diner opgediend.

„Er was geen ander gezelschap uitgenoodigd, dan de markies D'O. De beide edellieden zaten aan een kleine tafel voor het open raam en de chevalier was gekleed in grijs fluweel.

„Ja,” zei De Sartines, „hij heeft gezworen geen andere kleur te dragen, voordat hij zich gewroken heeft op de personen, die hem in de Bastille geworpen hebben. Ga verder!”

„De markies was in violet satijn en droeg al zijn ordeteekens. Hij scheen bijzonder opgewekt; beide edellieden schenen in goeden luim; maar ik, die de schotels aan Placide moest overreiken, had ruimschoots gelegenheid hen ongemerkt nauwkeurig gade te slaan. Ik bemerkte spoedig iets gedwongens in hun vroolijkheid, iets hardes in hun lachen. Het was de uitgelatenheid van den ten doode gewijde, van den speler, die zijn laatste kans verdobbelt.”

Le Notre zweeg een oogenblik, hij was ten prooi aan een geweldige gemoedsaandoening. In de stilte die volgde hoorde De Sartines het getik van de klok en het geruisch van wagenwielen op het plein.

„Toen het dessert was opgediend,” vervolgde Le Notre, die zeer bleek geworden was en moeite had zijn verhaal te vervolgen, „gaf Placide mij order aan de chiffonnière te blijven staan en verliet het vertrek.

VAN ONZE BOEKENPLANK

III. uit „Zwitserland”.

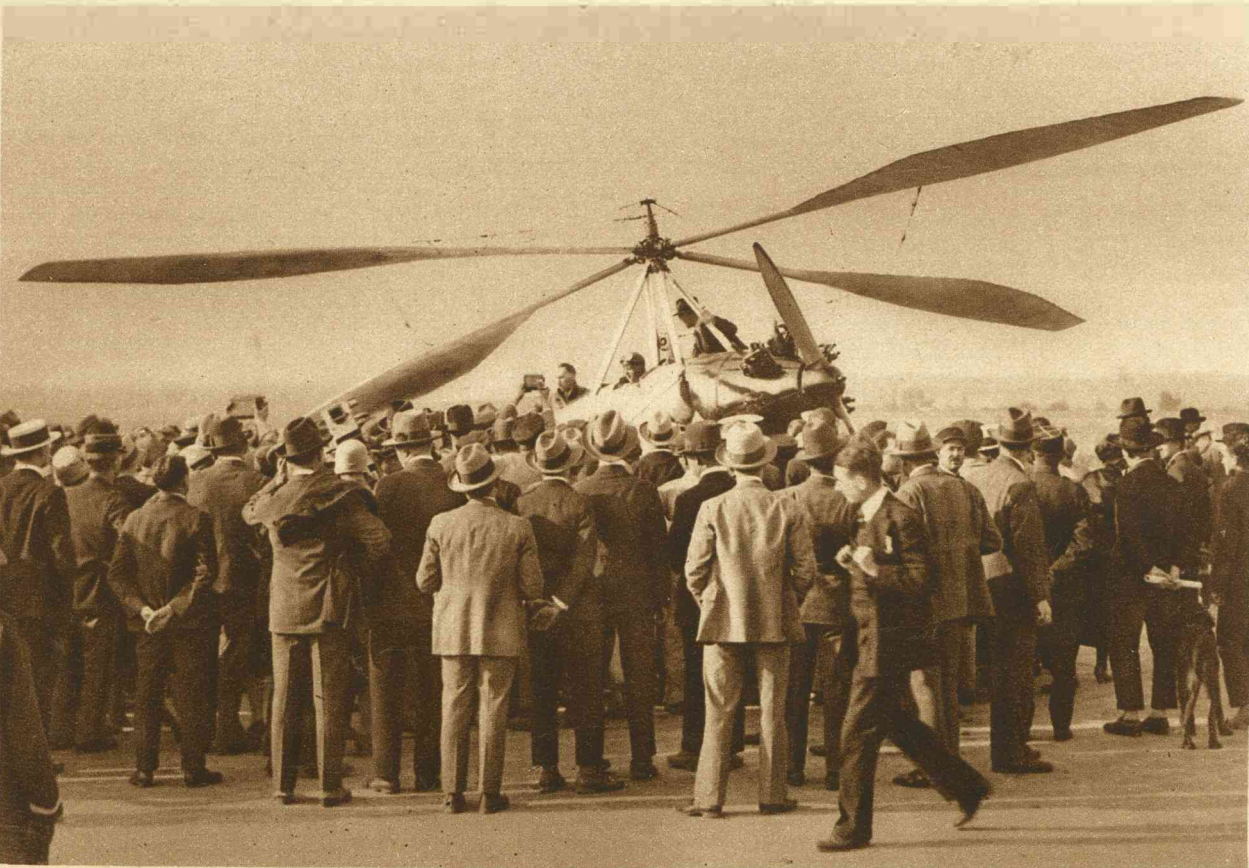
kan men slechts met lof spreken. Prof. H. Th. Obbink schreef een zeer waardeerend voorwoord. — Zeist, J. Ploegsma.

Gerard Sluyter, *De moderne Grafiek in Nederland en Vlaanderen*. — De bedoeling van dit schitterend uitgevoerde boek is vooral, de Grafische Kunst in het algemeen dicht tot den leek te brengen. De heer Gerard Sluyter, wiens naam zoo'n goeden klank op dit gebied heeft, is erin geslaagd, dit probleem op onderhoudende en duidelijke manier op te lossen. Hij begint met den lezer den oorsprong te laten zien van de Grafiek, om hem daarna geleidelijk tot de schoonheid der moderne uitingen te brengen. Meer dan vijftig kunstenaars hebben aan de totstandkoming van het boek meegewerkt. De uitvoering der reproducties is boven allen lof verheven. Het werk, dat tegen een betrekkelijk lagen prijs in den handel is gebracht, verdient warme belangstelling! — Amsterdam, Nederl. Uitgevers-Maatschappij.

III. uit „Moderne Grafiek”.

DE GELIJKENISSEN. Geïllustreerd door Eugène Burnand. — De teksten van deze fraaie uitgave zijn aan den Bijbel ontleend, terwijl de prachtige illustraties van den bekenden meester dit boek bijzonder geschikt maken voor een waardevol gelegenheidsgeschenk. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Der Helicoptère over het Kanaal.

De bekende constructeur de la Cierva maakte de vorige week met zijn auto-gyro-vliegmachine een tocht van Croydon naar Bourget. De vlucht slaagde uitstekend. Het was den eersten keer, dat een vliegtuig, waarbij het helicoptère-systeem werd toegepast, over het Kanaal vloog. — De aankomst op het vliegveld Le Bourget, waarop de la Cierva in bijna loodrechte richting daalde. In het vliegtuig ziet men (links) mr. Bouchet, die den tocht meemaakte en (rechts) de la Cierva.

„De conversatie tusschen de beide edellieden was zeer levendig. De chevalier vertelde hoe hij eens in Touraine door een struikroover was aangevallen. „Het was in een kleine herberg aan den weg naar Amboise,” vertelde de chevalier. „Wij waren gezeten aan een kleine tafel, juist zooals u en ik hier. De knecht had de kamer verlaten, juist zooals Placide nu de kamer verliet. Plotseling trok de schavuit zijn pistool, juist zooals ik de mijne uit mijn zak haal en richtte die op mijn hoofd, juist zooals ik nu doe op het uwe.”

„De chevalier, monsieur, had een pistool uit zijn zak genomen en richtte die, met den elboog op de tafel rustende, op het hoofd van markies D'O.

„Ik verzeker u, monsieur, het geleeke een spelletje. Beide edellieden lachten en de nachtegelen zongen in de boomen.

„Maar ik wist, ik voelde, monsieur, . . . ik durfde mij niet bewegen; en de markies wist, want in zijn oogen was een angst, hoewel zijn lippen lachten, en in een moment van stilte klonk een zucht, zoo iets als „Genade!” — Ik hoop het nooit meer te hooren, het was de zucht van een stervend hart. Hoewel zijn glimlach niet veranderde, zag ik de aderen op het voorhoofd van den markies zwellen als koorden en zijn lippen werden paars als de lippen van een dood man.

„Dus hij hield het pistool zoo,” ging de chevalier voort, „en ik zag bleek als de dood, juist zooals u op dit oogenblik. Ofschoon zijn kruit nat was, trok hij af . . .

„Toen, monsieur, klonk een schot. Ik zag den markies voorovervallen met een rookwolk rond zijn hoofd als was dit gewikkeld in witte wol.

„Op het geluid van het schot kwam Placide binnestormen. Ik hoorde den chevalier roepen mij te grijpen, omdat ik den markies vermoord had. En toen, monsieur, ik herinner mij nog, dat ik Placide tegen den grond sloeg. Het volgende oogenblik was ik in den tuin met het geheele personeel op mijn hielen. Een hooge muur kwam in mijn weg; het was niets voor mij, ik vloog er over alsof ik vleugels had. Toen bevond ik mij op den weg naar Parijs. Ik haalde een leeg rijtuig in. Voor een lous bewoog ik den man er de zweep op te leggen. Zoo kwam ik hier.”

„Deksels!” riep De Sartines uit. „Deze man weet zich te wreken. Hij heeft nu nog slechts één vijand om mee af te rekenen.”

Twee slagen klonken er op de deur en de kamerdienaar trad binnen.

„Monsieur le chevalier De Rennes!” klonk het uit 's mans mond. „Kan monsieur hem audientie verleen?”

„Laat hem binnen!” zei De Sartines. Toen tegen Le Notre: „Laat mij alleen, maar ga door de paneel deur.”

Le Notre verdween door een geheime deur en nauwelijks had het paneel zich gesloten of De Rennes trad het vertrek binnen.

„Wel, monsieur,” vroeg De Sartines, „waaraan heb ik het onverwacht genoeg van uw bezoek te danken?”

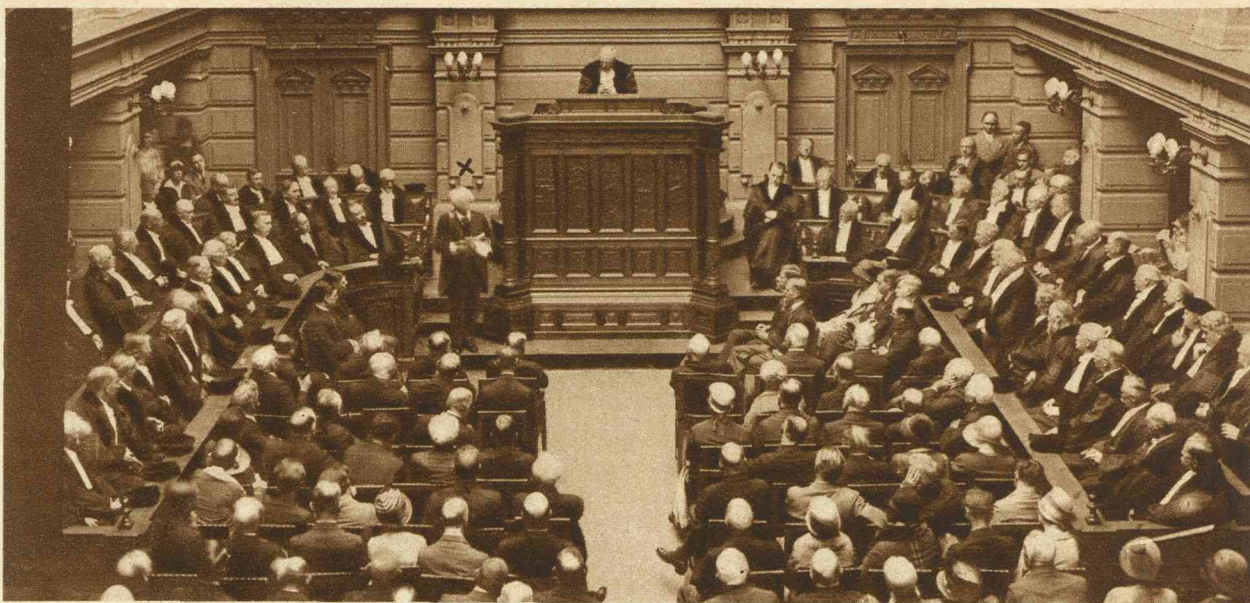
„Monsieur,” antwoordde De Rennes, „ik ben gekomen om u de treurige tijding te brengen van den dood van markies D'O, doodgeschoten in mijn huis nog geen twee uur geleden door een schurk, die onder valschen naam in mijn dienst trad.”

„Inderdaad!” zei De Sartines volkomen onbewogen. Toen, alsof de geheele zaak van weinig belang was, schreef hij de verschillende details met ambtelijke onverschilligheid op, boog en liet den moordenaar uit.

„Nu komt mijn beurt,” mompelde hij. „Werkelijk monsieur De Rennes, je bent een geslepen man, maar er is een zwakke plek in je schema, namelijk, dat je mij voor het laatst bewaard hebt.”

Hij verliet zijn kabinet en keerde naar de speelzaal terug, waar hij monsieur De Vogue vond in slaap gevallen in zijn stoel.

„Word wakker!” riep De Sartines hem toe. „Ik heb

De eere-promotie van den heer F. M. Wibaut.

Maandag der vorige week had bij de overdracht van het rectoraat in de aula der Vrije Universiteit te Amsterdam de eere-promotie plaats van den heer F. M. Wibaut tot doctor honoris causa in de handelswetenschappen. (x) Dr. Wibaut zijn rede voorlezend. Op het gestoelte de afgetreden rector magnificus Prof. H. Burger.

drie duizend lous gewonnen, monsieur De Vogue.”

„Van wien?” vroeg de graaf, geeuwende en zijn oogen uitwrijvende.

„Van u! De markies D'O is dood!”

„Dood?”

„Ja, doodgeschoten door een moordenaar!”

De onverbeterlijke dobbelaar in den stoel, zonder te vragen naar de bijzonderheden aangaande het noodlot, dat zijn vriend getroffen had, strekte zijn hand uit naar den kroes met dobbelsteenen op de tafel naast hem, en zei: „Kom! Drie gooien of ik je er zes betaal of niets!”

De Sartines hoorde deze woorden niet, maar luisterde naar het geratel van een reiswagen, waarin De Rennes het hotel van den politieprefect verliet. De volkomen open wijze waarop De Rennes zijn misdaden beging, toonde den minister van politie zijn hulpeloosheid en maakte hem in eigen oogen tot medeplichtige van dien gewetenloozen moordenaar.

Hij liep naar het geopende venster en ademde in diepe teugen de zoele nachtlucht in.

„Spoedig, morgen misschien,” mompelde hij, „is het mijn beurt, tenzij . . .”

HET TELEFOONGESPREEK

DOOR J. P. BALJE

Irma schoof de gordijnen toe; door het kiertje had ze genoeg gezien: Henk kwam recht op hun huis toe, binnen een paar minuten kon hij hier zijn. Met van opwindende roode wangen snelde ze naar het kleine tafeltje, waarop het telefoontel stond, en oogenschenlijk kalm zette zij er zich neer. Ze hoorde de voordeur open en dicht gaan, ze hoorde de stem van Mina, de meid, en daarbovenuit Henks sonoor geluid. Zijn voetstappen kwamen in de richting van de deur, deze werd geopend . . . nu moest het . . . !

Met een resoluut gebaar had Irma den hoorn van den haak genomen, en zij was schijnbaar in een zeer geanimeerd gesprek gewikkeld. Nu en dan scheen ze weer vertrouwelijk te spreken, haar stem daalde dan tot een zacht gefluister

en streelde als het ware de telefoonschelp; dan weer lachte ze hartelijk, doch op sommige momenten scheen haar stem te verkillen en kwam er in haar leuke blauwe oogen een hardere uitdrukking. En in die oogenblikken was juist haar stem het duidelijkst, waren alle woorden letterlijk te verstaan.

„Wat zeg je, . . . Henk?” vroeg ze met koude intonatie in haar stem, „ach jongen, wees toch niet zoo vreeselijk jaloersch. Verbeeld je, jaloersch op Henk! Och jawel, jawel, ik mag hem wel . . . wat zeg je? Nou dan? Hahaha, maak je niet ongerust, werkelijk het is te komisch! 't Is om het uit te gieren! Stel je voor, Henk, die goeie lobbies van een Henk, die zoo verlegen is als een kostschoolmeisje op haar eerste bal! Die durft immers, al zou hij nog zoo graag willen, zijn liefde niet te verklaren!” Er was nu een zekere minachting in haar stem hoorbaar.

In de deur stond Henk, en hij staarde met een paar groote, bijna schaapachtige oogen naar Irma, die haar felle woorden langs den draad bleef zenden. Eerst was er een niet-begrijpende stomverbaasde uitdrukking in Henks oogen en stond zijn mond half open. Doch naarmate Irma zich meer opwond, verdween de verbaasde trek van zijn gelaat om plaats te maken voor een van vreugde, en ook wel eenigszins van . . . vermaak! Stil, doodstil bleef hij staan, zijn oogen onafgebroken gericht op 't figuurtje aan de telefoon. Irma zat met haar rug naar hem toe, en had hem quasi nog altijd niet opgemerkt. Haar woorden klonken nu kort-afgebeten, driftig bijna:

„. . . nooit praat hij over iets anders dan sport. Altijd maar sport, altijd voetbal . . . tennis . . . zwemmen . . . en niet te vergeten zijn race-auto. Dat is het eenige, waar hij over praten kan. Als hij merkt, dat een meisje hem wat al te belangstellend aankijkt, als hij ziet, dat ze niet naar zijn woorden luistert, dan krijgt de stakker een kleur als een biet, dan begint hij te stamelen, om ten slotte heelemaal te zwijgen en . . . bij de eerste de beste gelegenheid als de wind te verdwijnen!! Dát is Henk!! En daar ben jij jaloersch op? Nee jongetje, die is niet zoo brutaal als jij! Wat zeg je . . . hoe ik over je voorstel denk? 'k Weet niet . . . zie je 't is . . . 't is zoo'n groote stap . . . ik moet nadenken . . . Oh . . . !”

Irma stiet een gillette uit, want Henk had een stap in haar richting gedaan, wat voor haar een welkome gelegenheid was, om hem nu te „ontdekken!” Met gemaakte ontsteltenis wierp ze den hoorn op den haak, keek toen Henk tersluiks in het ernstige gelaat. Ze beet zich op de lippen en . . . zweeg.

Henk trad op haar toe en zette zich vlak naast haar neer. „Dus zóó denk je over me!” zei hij somber. „Ik ben een verlegen sukkeltje, een sportmaniak, iemand die bloost als een meisje hem diep in de oogen kijkt.” Even pauzeerde hij; toen, met een ongekennde heftigheid, die Irma toch even deed ontstellen, hoewel haar hart popelde van geluk, dat haar list zoo goed slaagde en Henk werkelijk, door jaloezie geprikkeld, zijn verlegenheid afschudde, beet hij haar toe:

„Wie was dat, waarmee je sprak? En wat vroeg hij je? Zeg het me, ik wil het weten!! Niemand zal jou van me stelen, eerder sterf ik, dan jou een ander te gunnen!” Henks oogen forkelden, en Irma vond, dat de declaratie thans voldoende gevorderd was, om met goed fatsoen in zijn armen te kunnen vallen. Dus zuchtte ze weer: „Oooh . . .” en sloeg haar mollige armpjes om Henks hals.

Een onderdrukt gelach van Henk deed haar energiek terugveeren. Ontgoocheld en onthutst staarde zij in zijn lachende gezicht, dat nu absoluut geen woede meer verried.

„Klein zottinnetje,” voegde Henk haar toe, „ik wou je een kwartiertje geleden opbellen, om je uit te noodigen voor een . . . ritje in mijn race-auto, je weet wel, dat ding, waar ik het „altijd over heb”! Ik kreeg geen gehoor en de juffrouw vertelde me, dat dit heele blok wegens reparaties vierentwintig uur gestoord zou zijn!!! Daarom kwam ik zelf. Ik hoorde je „gesprek” en zette de comédie in jouw stijl voort. Ben je er erg boos om?”

Ditmaal „echt” blozend keek Irma hem aan. Heel Henks gezicht lachte, neen straalde letterlijk. Van verlegenheid was niets meer te bespeuren. En boos . . . ? Hoe kón ze boos zijn op hem?

„O, Henk!” zei ze, toen hij haar mond na een poosje even vrij liet, maar méér kon ze niet zeggen, want het volgende oogenblik was de lijn, gevormd door Irma's frissche lipjes, weer niet meer „vrij” . . .

De opening der Staten-Generaal,

welke Dinsdag 18 September op de gebruikelijke, plechtige wijze plaats had. — De Koningin (1), de Prinses (2) en de Prins (3) bij Hun aankomst voor de Ridderzaal.

Het schilderachtige Huizen

Aan de prachtige uitloopers van het heuvelachtige Gooi met zijn schilderachtige villadorpen, ligt rustig en vredig bij de Zuiderzee het plaatsje Huizen: een landbouw-visschersdorp.

Wel zeer oud is dit echt landelijke plaatsje. De historieschrijvers willen zelfs beweren, dat er reeds in de 10e eeuw een kapel stond, welke aan St. Thomas was gewijd.

Het wapen der gemeente wijst er op, dat de bewoners oorspronkelijk vooral de veeteelt beoefenden. Op een veld van zilver toont het wapen een melkmeisje, dragende aan het juk een tweetal emmers.

Het belangrijkste bouwwerk is ongetwijfeld de groote kerk, oorspronkelijk als parochiekerk in het jaar 1409 gesticht. In de 16e eeuw is echter door een geweldigen storm het bedehuis geheel vernield, zoodat van het oorspronkelijke bouwwerk feitelijk alleen de trotsche toren en het koor zijn overgebleven. In het jaar 1637 werd het bedehuis afdoende hersteld.

Eigenaardig is wel, dat het hooggelegen kerkterrein omgeven is door een verweerden steenen muur, welke ongetwijfeld in deze omgeving een aardigen indruk maakt.

Van welke zijde men Huizen ook nadert, van de zeezijde of van Laren of Blaricum, onmiddellijk valt de zeer onregelmatige bebouwing op. 't Heeft den schijn, of al die eenvoudige huisjes en boerenwoningen op zekeren dag uit de lucht zijn komen vallen en her- en derwaarts zijn verstrooid, een groote Neurenberger speelgoeddoos gelijkend. Meestal zijn de huizen van een stukje „bleek” voorzien en met een groene haag omgeven.

Aan de zeezijde is het dorp omringd door een betrekkelijk lagen aarden wal, welke het dorp scheidt van de bekende Meent, het gemeenschappelijk weidegebied, waar 's zomers het vee rustig graast.

Hoe echt idyllisch kijken die huizekens met hun smalle, kleine raampjes over deze omwalling heen!

Van de feitelijke kom van het dorp af voert een beharde weg naar de zeezijde, waar allerlei gebouwtjes en pakhuizen staan, voornamelijk ten dienste van de visscherij en de daarmee verband houdende nevenbedrijven.

Langs de kade der haven te Huizen.

De Huizer kleederdracht.

In het jaar 1854 is de tegenwoordige havenaanleg tot stand gekomen, ongetwijfeld ten eerste in het belang van de visscherij en de zeevaart, waardoor de ligging der plaats aanmerkelijk is verbeterd.

Twee groote strekdammen, welke den stroom leiden, zijn in zee gelegd, waarvan vooral de Westelijke wal bijzonder ver in zee loopt. Bij helder weer en kalme zee is een wandeling over dezen dam ten eerste aan te bevelen. Men geniet dan ten volle van een schitterend uitzicht over de Zuiderzee, waar de visschers uit Volendam, Marken en Huizen hun wisselvallig bedrijf uitoefenen. Achter ons rijst dan het Gooi omhoog met zijn schitterende heuvels en prachtige bosschen. Ongeveer tien à twintig jaar geleden was de Huizer vloot nog zeer talrijk en telde men er ongeveer 200 bidders.

Vooral tengevolge van de ingetreden malaise en anderszins tengevolge van de aanstaande droogmaking der Zuiderzee is het aantal schepen gedurende de laatste jaren belangrijk geslonken en heeft de vloot thans niet meer dan een derde gedeelte van haar oorspronkelijke sterkte.

De overgebleven bidders oefenen echter nog regelmatig de vischvangst uit, terwijl verder in het plaatsje zoogenaamde „opkopers” wonen, zoodat het vooral in den haring- en ansjovistijd aan de havenzijde zeer bedrijvig zijn kan.

Zeer bijzonder zijn daar de groote zout- en rookerijen, waar vooral de Zuiderzeeharing tot bokking wordt verwerkt, welke onder normale omstandigheden meerendeels wordt geëxporteerd.

't Zijn zeer groote schuren die rookerijen, waarin zich steenen hokken (rookplaatsen) bevinden; lange houten bakken, waarin de haring eerst wordt gezouten, benevens opslagplaatsen voor spaanders en hout.

Enkele van de grootste inrichtingen tellen 12 tot 14 stookplaatsen, waar in 't seizoen dagelijks duizenden haringen tot „Zuiderzeebokking” worden bereid.

Gedurende den wintertijd, vooral bij strenge vorst, als vriezeman de zee gedeeltelijk vloert, wordt de botklopperij en spieringvangst beoefend. Dan trekken de visschers per slee het zeeijs op, gewapend met bijl, netten, kompas en langen peilstok. Deze visscherij is natuurlijk een werkje, dat niet van gevaar ontbloeit is.

Zooals we reeds opmerkten woont in het eigenlijke dorp meer de boerenbevolking. Tot voor eenige jaren, doch vooral in de 18e en 19e eeuw, werd door de Huizers

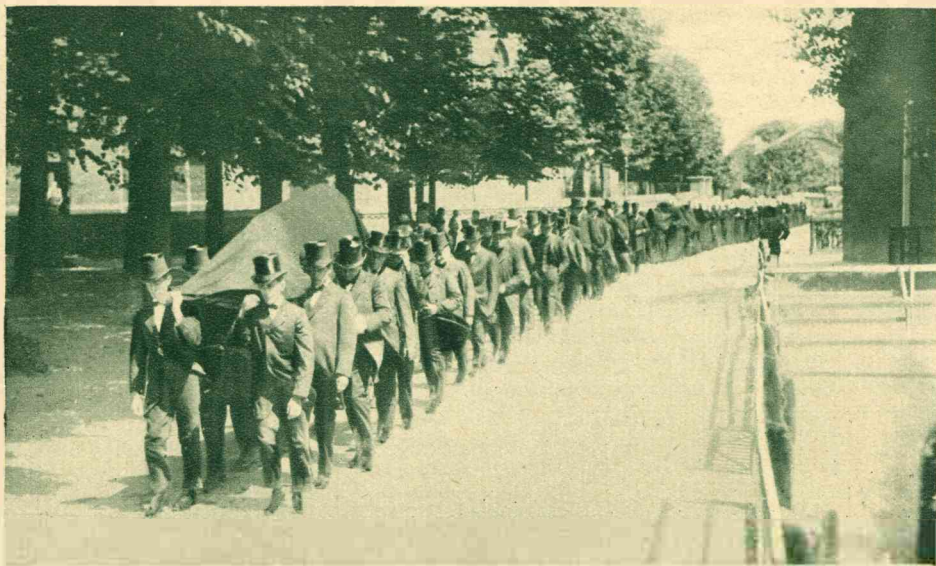
zeer veel huisindustrie beoefend en waren de bewoners bekend als vaardige wol- en katoenspinners. Vooral werden in dien tijd veel zoogenaamde „pitten” gesponnen ten dienste der kaarsenindustrie. Langzamerhand verdwijnt echter het „thuiswerken” en behoort deze tak van nijverheid vrijwel tot het verleden.

Het meest typische van Huizen is echter ongetwijfeld de kleederdracht der bevolking, welke naar men wil oorspronkelijk van Friesche afkomst moet zijn. In den

boezelaar verbreekt aardig de eentonige kleur. Over het geplooid jak wordt algemeen de zwarte omslagdoek gedragen. Bijzonder fraai staat de helder witte kamerdoekse muts met breede kappen, welke zoo typisch langs het fijn gevormde gezicht uitstaat.

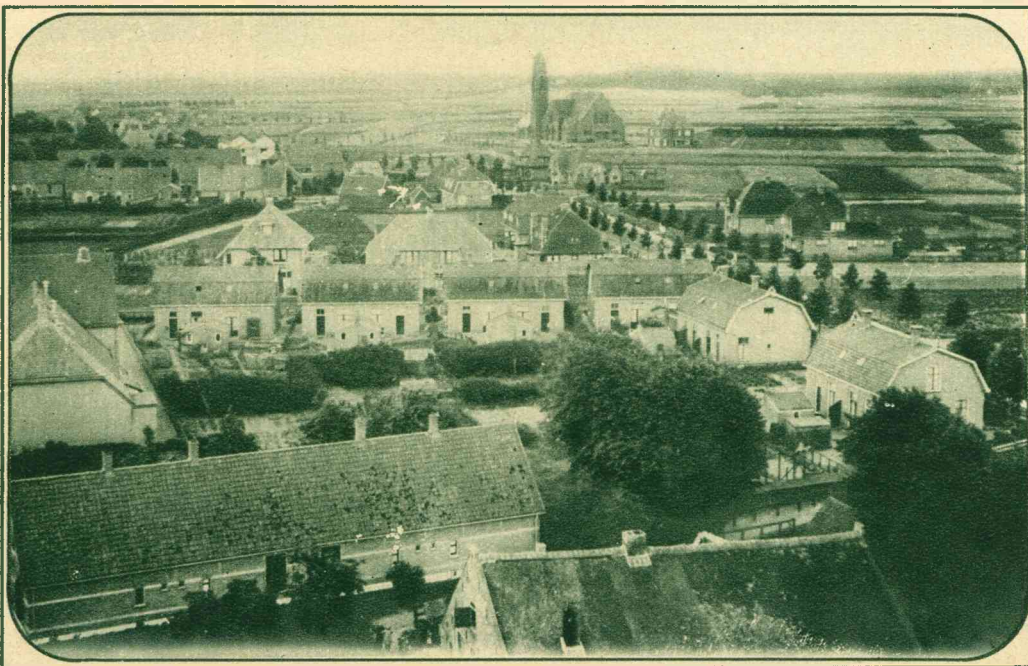
Het meestal zeer donkere haar wordt in een kaarsrechte scheiding gedragen. Sprekend zijn vooral de groote oogen der meisjes, waaromheen de donkere, lange wimpers wuiven. Een en ander geeft aan het gezichtje een ernstigen, weemoedigen trek.

De jeugd draagt meerendeels reeds de kleding der ouderen. De schoolgaande jongens lijken verouderd door de zeer stijve, donkere jakjes, terwijl ze allen helder wit geschuurde klompen dragen. De jonge meisjes zijn ook reeds in donkere kledij. Eigenaardig staan de pofmouwten aan den schouder. Aardig gezicht, de spelende groepjes kinderen eens gade te slaan in hun eigenaardige pakjes, welke wel bepaald zeer karakteristiek zijn. Wie echter een goed

Een begrafenis te Huizen.

Achter de baar, die door familieleden en vrienden grafwaarts wordt gedragen, volgen de op hun Zondagsch gekleede mannen. Achteraan loopen de vrouwen, het hoofd door de gesteven witte kap gedekt.

Gezicht op Huizen.

beeld van de typische Huizer kleederdracht wil zien, bringe eens op een Zondag een bezoek aan het typische plaatsje, en wacht een kerkgang af. Interessant gezicht, de mannen en vrouwen statig in de richting van 't bedehuis gaande. De mannen, stijf in 't nauwsluitende pak, fier rechtop, met die echte Toorop-koppen. En daarnaast de vrouwen eveneens alle in de beste „spullen” gekleed; de handen gevouwen over den rok, stevig omklemd houdende het kerkboek. Zoo trekken de ouderen onder 't gelui der kerkklok van den ouden toren in de richting van het bedehuis: een schilderij gelijk.

Meer in den namiddag is het aardig eens de „kuierende” jeugd gade te slaan, wanneer de jongens en meisjes, veelal ter weerszijden van de straat, maar regelmatig op en neer wandelen, waar wellicht menige intieme blik wordt gewisseld, en wellicht menigmaal een eerste kennismaking wordt aangeknoopt.

Zoo blijven in dit nederige dorp de oude gebruiken in eere, waaraan bij trouwpartij, bruiloften... of begrafenis uiting wordt gegeven. Welk een ommekeer de moderne samenleving dan ook moge hebben gebracht vooral in Bussum, Laren, Blaricum en andere Gooische dorpen, het landbouw-visschersdorp Huizen houdt zijn traditiën in eere, zoodat het ook heden ten dage nog een eigen plaats inneemt onder onze Nederlandsche gemeenten. D.

DE BABY

W e zaten in den trein naar Optenhooge. Ik om aldaar in de bosschen te gaan genieten van een mooien September-Zondag. Wat de anderen bezielde weet ik niet. Het gesprek kwam op babies en treingeneugten.

„Ja,” zei een dikke heer, die zich van een hoekplaatsje had meester kunnen maken, „ik stel mij de onderwereld voor als een te volle spoorwegcoupé in combinatie met een troep schreeuwende babies.” Nadenkend deed hij 'n trek aan zijn beringde sigaar en voegde er toen verontschuldigend aan toe: „Ik heb er drie grootgebracht, ziet u.”

We knikten allemaal instemmend en meelijdend, behalve de keurig opgetuigde dame-van-een-jaar-of-veertig, die er den spreker scherp aan herinnerde, dat hij zelf ook een baby en misschien in dien tijd wel een *barbaar* was geweest. „Als u er tien hadt gehad, zooals ik,” besloot ze verontwaardigd, „dan zoudt u reden hebben om uw mond open te doen. Maar drie...”

De dikke mijnheer verschoot zich onmiddellijk achter zijn ochtendblad en wij volgden spontaan zijn voorbeeld.

Toen ik opkeek, stopte de trein juist te Halterp en kregen we gezelschap van een klein mannetje, dat er zoo zielig uitzag alsof hij héél alleen verantwoordelijk was voor de Nationale Schuld van ons land. Nauwelijks was hij gezeten of onze coupé werd opnieuw geënterd door een in letterlijken zin zeer gewichtige dame, die een baby in haar armen droeg. Tot onze zeer groote geruststelling sliep het kind echter rustig. Met een zucht van welbehagen — zooiets van: „hèhè, blij dat ik zit!” — liet de dikke dame zich neer. Plotseling verschoot ze evenwel van kleur, keek zenuwachtig om zich heen en veerde toen overeind met een elasticiteit, die men bij haar onmogelijk kon verwachten.

„Hemeltje!” riep ze uit. „Ik heb zijn fleschje vergeten! Ik heb het in de wachtkamer laten liggen!”

Nu trof het zó, dat het kleine mannetje, dat vlak voor haar in de coupé was gekomen, recht tegenover haar zat en eer het hem mogelijk was een woord van protest te uiten,

had zij het kind in zijn armen gedeponeerd en was ze uitgestapt. Met haar ellebogen werkte zij zich door kruiers, passagiers en bagage heen. Ik dankte den hemel, dat ik niet recht tegenover haar had gezeten....

Het nietige mannetje keek bedremmeld naar den last, dien men hem had opgelegd.

„Dat is een truc,” zei de dikke mijnheer cynisch, „een heel oude truc. U ziet haar nooit weer terug. Zooiets gebeurt vaak in den trein.”

„Neen, dat geloof ik niet,” mompelde ik.

Het nietige mannetje keek zielig om zich heen. „U zult toch niet willen beweren, dat ze niet meer terugkomt?” riep hij met een pieperig stemmetje. „Het is toch haar kind...”

„Als u al zoo veel hadt meegemaakt als ik...” begon de dikke mijnheer.

We volgden met belangstelling het drama, dat gratis voor onze oogen werd opgevoerd. Zou de moeder terugkeeren, of was het een lage truc om van het kind af te komen? De seconden vlogen. De kleine man hield het kind, dat zachtjes begon te bewegen, doodstil in zijn armen en keek wanhopig naar buiten. Toen gaf de trein een schok.... We reden. *Zonder moeder van de baby!*

De kleine man deed een vergeefsche poging op te staan. Blijkbaar wilde hij iets naar buiten roepen, naar een kruier of een anderen stations-beambte. De trein had echter onmiddellijk reeds zó'n vaart, dat hij achterover werd gekwakt en geen moed meer vond, opnieuw op te staan. Zich klaarblijkelijk schikkend in het onvermijdelijke, bleef hij achterover leunen en staarde ons allen één voor één aan.

Nu werd al onze aandacht in beslag genomen door de oorzaak van het drama: de baby. Hij deed zijn oogjes open en keek ons openhartig aan. Toen vestigde hij zijn opmerkzaamheid meer in het bijzonder op het ge-laai van den man, op wiens schoot hij rustte. Aan het gezicht van dien man scheen de neus

De Calvarieberg van den Yser.

In tegenwoordigheid van den Hertog en Hertogin van Brabant heeft Zondag 1.1. de onthulling plaats gehad van den „Calvarieberg van den Yser” een imponeerend gedenkteeken te Dixmuiden, dat is opgericht ter nagedachtenis van de soldaten aller naties, die op het slagveld van den Yser tijdens den wereldoorlog zijn gevallen.

Het diepste gedeelte van de Maligne-kloof in het beroemde Amerikaansche Jasper National Park.

hem niet te bevalen. Hij greep er ten minste naar en begon er aan te trekken. De kleine man — een doorgeroest stoïcijn! — verweerde zich niet, snoof alleen maar pijnlijk. Dit was blijkbaar ook al weer niet naar den zin van het kind, want opeens begon het te schreeuwen. Neen, te *gillen*.... De man keek als een uil in doodsnood om zich heen. Ten laatste vestigde hij zijn hulpzoekende oogen op de keurig opgetuigde dame-van-een-jaar-of-veertig, die, gegeven haar eenige oogenblikken tevoren uitgesproken verdedigingsrede voor babies, niet anders kon doen dan hem bijstaan in zijn ellende....

„Geef hem maar aan mij,” zei ze. „Ik zal hem wel in slaap maken.”

Dankbaar tot in het diepst van zijn innerlijkst wezen overhandigde de kleine man zijn last. De baby vond het echter op den schoot van den man beter dan op dien van de dame, want hij staakte niet alleen zijn gegil niet, maar verdubbelde zelfs zijn krachten, greep een pluk haar en scalpeerde de dame bijna. Dat was naar zijn genoegen: hij had bloed geroken en in minder dan geen tijd zag de daarstraks nog zoo keurig opgetuigde dame er uit als was ze zó uit het water getrokken. En deze vergelijking gaat des te beter op, omdat de baby van de gelegenheid gebruik had gemaakt en op den schoot der dame had gedaan wat andere, wél-opgevoede babies alleen maar doen, wanneer ze in hun tafelstoel zitten.

„Ik ben blij, dat u zoo van kinderen houdt en er blijkbaar zoo graag mee speelt,” zei de dikke heer beleefd gedurende een stilte van een oogenblik in het kriegsgehuil van de baby. „Andere menschen in uw plaats zouden in dezen toestand reeds lang een hekel aan kinderen hebben gekregen.”

De dikke dame zweeg, maar haar oogen schoten vuur en als blikken inderdaad konden dooden, had de dikke mijnheer stellig na zijn opmerking den laatsten adem uitgeblazen. Een uur lang nu koelde de baby zijn wreede lusten op de dikke dame, en toen de trein eindelijk stopte, zag ze er nog slechts als een caricatuur uit van wat zij twee uur geleden was geweest.... Nu stond de kleine man op en zei dankbaar: „Geef hem nu maar weer aan mij, mevrouw, u hebt nu genoeg last van hem gehad.”

Het kind werd overhandigd.

„Breng hem naar den stationschef,” raadde de dikke heer aan. „Die zal hem wel bewaren.”

De kleine man keek rond, bedankte hem en vooral de dame, en zei ons toen allemaal goeden dag.

Vijf minuten later zag ik hem buiten het station terug. Hij droeg nog steeds de baby in zijn arm en werd vergezeld door de dikke dame, die het fleschje had vergeten.

„Ik hoop,” hoorde ik haar zeggen, „dat hij rustig heeft geslapen onderweg. Ik heb een heerlijk tukje gedaan in de coupé naast de jouwe. Heb je hem zoet kunnen houden?”

„Ja,” zei de kleine man zonder blikken of blozen. Toen kreeg hij mij in het oog. Ik deed een stap naar hem toe en zond een bewonderenden blik naar hem uit.

„Dus het was uw kind?” vroeg ik opgetogen. „En u heeft het op die manier handig voor elkaar weten te brengen om rustig te reizen?”

Hij gaf me een wenk en wees naar zijn vrouw. „Ja, mijnheer,” zei hij toen fluisterend, „ja mijnheer, het is mijn baby. We reizen *altijd* zoo met hem!”

FABIA'S - AVONTUREN

door ALICE HEATH HOSKEN.

Geautoriseerde Vertaling

13)

„Dat zal ik haar dus voorstellen,” zei hij. „Verder lijkt het me aardig als er een afzonderlijke trap heenleidt, en een groot venster — in Queen-Anne-stijl — terwijl de kamer met paneelen, lang en niet te breed moet zijn.”

„Dat lijkt me schitterend!” riep ik uit.

Hierop begon hij op gewonen natuurlijke toon over het verdere gedeelte van het huis te praten. Ik hoorde hem als in een droom aan. Natuurlijk had ik de teekeningen gezien, doch thans was het iets heel anders. Indertijd hadden ze slechts papieren met lijnen voor me betekend, meer niet. Nu zag ik evenwel in gedachten het huis, het mijne, reeds voor me.

„U moet namelijk weten, dat juffrouw Freedom me 'carte blanche' heeft gegeven,” verklaarde hij. „Niettemin zijn haar eigen aanwijzingen heel goed. Ze hadden in hoofdzaak betrekking op bijzonderheden van de keuken-afdeling.”

„U zei, dat die dame van middelbaren leeftijd is, nietwaar, mijnheer Darley?” vroeg ik.

„Ik weet het niet met zekerheid, doch ik denk van wel. Ze schijnt geheel alleen te wonen. Alles zal natuurlijk gemakkelijker zijn, als ik haar te spreken krijg. Dat begrijpt u toch zeker ook wel, nietwaar, juffrouw Dare? Verder is er nog iets anders; ziet u die twee groote boomen daar aan den achterkant? Ik had het voornemen daar een soort platform te maken en er een uitzichttoren aan te brengen. Dat ligt volkomen in den stijl van den Queen-Anne-tijd. Als de boom, die daar aan de linkerzijde staat, geveld wordt, kan men een prachtig gezicht op de rivier krijgen, heb ik ontdekt. Om u de waarheid te zeggen, ben ik in dien grootsten boom geklommen om er achter te komen. Geloof u niet, dat dit prachtig zou zijn?” Hij lachte als een schooljongen.

„Misschien is ze wel zóó oud, dat ze den uitkijktoren niet meer beklimmen kan,” zei ik op ernstigen toon. Ik had het idee eenvoudig volmaakt gevonden. Een uitzicht op de rivier. . . Ik was echter bang, te enthousiast te worden.

Weer lachte hij.

„Ik verzeker u, dat ik breede, gemakkelijke trappen zal maken.”

„Dan zal ze het zonder twijfel een prachtig idee vinden, vermoed ik.”

„Ik zal het haar in ieder geval voorstellen, want ze lijkt me volgens haar brieven buitengewoon aantrekkelijk. Maar ik wilde zoo graag, dat ik iets naders van haar wist. Haar brieven zijn met de schrijfmachine geschreven, zoodat ik haar handschrift niet eens ken.”

„Waarom vraagt u haar niet u een portret te sturen?” Deze woorden waren er reeds uit, voordat ik goed en wel begreep, wat ze betekenden. Ik was woedend op mezelf en had mijn tong wel af willen bijten. Wat een groote dwaas was ik toch! Ik maakte den toestand op die manier hoe langer hoe moeilijker. Doch terwijl ik sprak, was ik mezelf, Fabia Dare, en juffrouw Freedom was voor mij even vreemd als voor Tim. Ik bekeek haar met dezelfde oogen als hij en ik betrapte me er zelfs op, dat ik me onwillekeurig afvroeg, hoe ze er uit zou zien.

„Dat is een schitterend idee,” lachte Tim. „Maar ik mag u niet langer ophouden, juffrouw Dare. Ik dank u vriendelijk voor uw moeite. Nu weet ik ten minste, waar ik de muziekkamer zal aanbrengen en ik hoop van harte, dat mijn principaal het hierover met me eens zal zijn.”

Terwijl ik wegging, wierp ik onwillekeurig nog een laatsten blik op „mijn stukje Londen”. Het was alsof er een vogeltje in mijn hart zong en ik had de geheele wereld wel willen omhelzen. Mijnheer Tim gaf me de hand en bedankte me opnieuw. Hij bleef achter en ik zag, dat hij onmiddellijk eenige notities in een boekje begon te maken.

Ik had nog niet het einde van de rechte laan bereikt, toen ik tot mijn verwondering en ergernis regelrecht tegenover dien afschuwelijken roodharigen man van het kantoor op Piccadilly kwam te staan.

Hij boog diep en vroeg me, of ik al plannen had gemaakt in verband met den bouw van het huis. Ik wierp een angstigen blik achter me en begreep, dat mijnheer Tim ons gezien moest hebben. Ik gaf den

man ternauwernood antwoord en hield me alsof ik erg veel haast had.

Het was ellendig, dat ik hem eensklaps tegen het lijf moest loopen, want nu was vermoedelijk alles bedorven. Ik maakte me onbeschrijfelijk angstig. Hoe kon ik weten, of hij Tim kende of niet? De mogelijkheid was natuurlijk niet uitgesloten, dat dit inderdaad het geval was. Hij zou hem dan vertellen, dat ik juffrouw Freedom was. . . Er voer een rilling van angst door mijn leden; het leek me, alsof de geheele omgeving eensklaps in dichte duisternis gehuld was.

O, wat een dwaas was ik geweest! Ik had toch werkelijk moeten begrijpen, dat het niet veilig was, nu naar „mijn stukje Londen” te gaan, zelfs al had mijnheer Tim geschreven, dat hij de stad uitging. Er was natuurlijk iets gebeurd, wat hem verhinderde zijn plan te volvoeren en hij was hierheen gekomen, omdat hij zoo volkomen opging in het huis, dat hij voor me zou bouwen. En nu op hetzelfde oogenblik zou hij wellicht al te weten komen, wie juffrouw Freedom was; ik was er van overtuigd, dat hij woedend zou worden en me niet meer zou willen helpen.

Ik durfde het niet meer te wagen nog eens om te kijken en met een wanhopig verdrietig gevoel begaf ik me naar huis.

Freyne, mijn nieuwe kamenier, vertelde me, dat mevrouw Brent had opgebeld en mij verzocht, dien middag in Stag Street te willen komen. Ze moest me dringend spreken en kon niet uit de zaak weg.

Ik geloofde niet, dat ik ooit aan Freyne gewend zou raken. Ze had me al dadelijk gevraagd haar niet bij haar voornaam, doch bij haar achternaam aan te spreken.

Natuurlijk begreep ik heel goed, dat ze een zeer nuttig persoontje was; het was echter een feit, dat ik haar totaal niet nodig had. Mijn toiletten waren nog allemaal gloednieuw, zoodat hieraan weinig gedaan hoefde te worden. Niets van de flat behoorde mij toe. Ik voelde er niets voor haar mijn haar te laten borstelen of iets dergelijks. Het eenige voordeel, dat volgens mij aan haar verblijf verbonden kon zijn, was dat ze in de flat sliep. Ze had tante's kamer, die ik voor haar als zit-slaapkamer had laten inrichten.

Iederen middag stuurde ik haar om het een of ander uit en ze gebruikte haar maaltijden in het restaurant van de flat.

Ze was heel rustig, zelfs een weinig te bedaard naar mijn zin, omdat men per slot van rekening niet wist of ze er was of niet.

Het duurde geruimen tijd, voordat ik het idee van me kon afzetten, dat ze me bespionneerde en alles gadesloeg wat ik deed. Het was heel leelijk van me dit te denken, begreep ik, want ze was eerlijk en deed waarlijk haar best. Doch hierover zal ik later wel meer vertellen.

Even voor de lunch werd er gebeld en Freyne kwam binnen met een brief.

„De portier heeft hem zoo juist gebracht, madam,”

zei ze. Het klonk me zoo dwaas in de ooren, haar „madam” tegen me te hooren zeggen. „Hij zegt, dat de brievenbesteller hem vermoedelijk per ongeluk in bus No. 19 heeft gedaan. De bewoners van het huis zijn pas teruggekomen; ze zijn drie maanden op reis geweest en vanmorgen vonden ze dit epistel in hun bus.”

Ik nam den brief van haar aan en keek naar het poststempel. Dit droeg een datum in Juli en de brief was uit Parijs verzonden. . . Het was Tim's handschrift.

Dus hij had me indertijd toch geschreven, nadat hij het telegram verzond, waarbij hij te kennen gaf, tot zijn leedwezen niet bij ons te kunnen komen dineeren.

„Hotel Furneaux,
Place Pigalle.
Paris, Juli, 19.”

„Zeer geachte juffrouw Dare.

Ik veronderstel, dat u mijn telegram heeft gekregen, waarin ik u tot mijn onuitsprekelijk leedwezen moest mededeelen, van uw vriendelijke uitnoodiging geen gebruik te kunnen maken.

Het was werkelijk onmogelijk mijn zakenreis uit te stellen en ik kon u niet eer waarschuwen om de eenvoudige reden, dat ik eerst op het laatste nippertje hoorde, dat ik moest vertrekken.

Ik hoop, dat u me vergeven wilt en dit zult bewijzen door me heel gauw opnieuw uit te noodigen. Ik denk, dat het nog wel een dag of vijf zal duren, voordat ik weer in Londen terug ben.

Parijs is ondraaglijk warm, waar niettemin heel aantrekkelijk, in het bijzonder hier in de kunstenaarsbuurt.

Met mijn beste groeten en nogmaals mijn verontschuldigen.

Hoogachtend

Timothy Darley.”

Alles was dus per slot van rekening een vergissing en mijn wanhopige veronderstellingen, dat hij onbeschoft was geweest, had hij niet verdiend.

En wat was er nu gebeurd? Ik vermoed, dat hij erg teleurgesteld was indertijd geen tweede uitnoodiging van mij gekregen te hebben en dit feit, gevoegd bij het niet ingaan op de invitatie van zijn moeder, had hem in den waan gebracht, dat ik niets meer met hem te maken wilde hebben.

O, lieve hemel, en alles had zoo eenvoudig kunnen zijn! Als ik zijn brief bijtijds ontvangen had, zou ik hem natuurlijk opnieuw geïnviteerd hebben en wij hadden de beste vrienden van de wereld kunnen zijn. Ik was dan in staat geweest hem regelrecht alles omtrent het bouwen van een huis te vragen en we hadden samen kunnen overleggen.

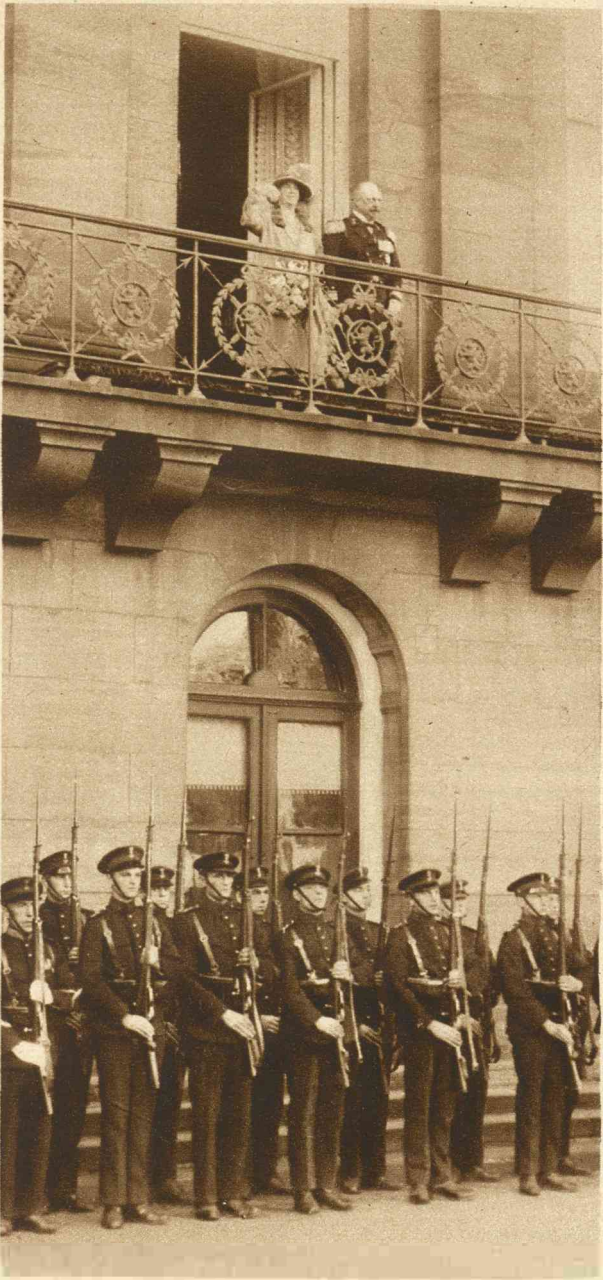
Dan had ik ook nimmer dat comediespel hoeven te beginnen. Doch nu was het te laat en misschien was het hem op dit oogenblik al bekend, dat ik hem bedro-

Zie vervolg op pag. 13

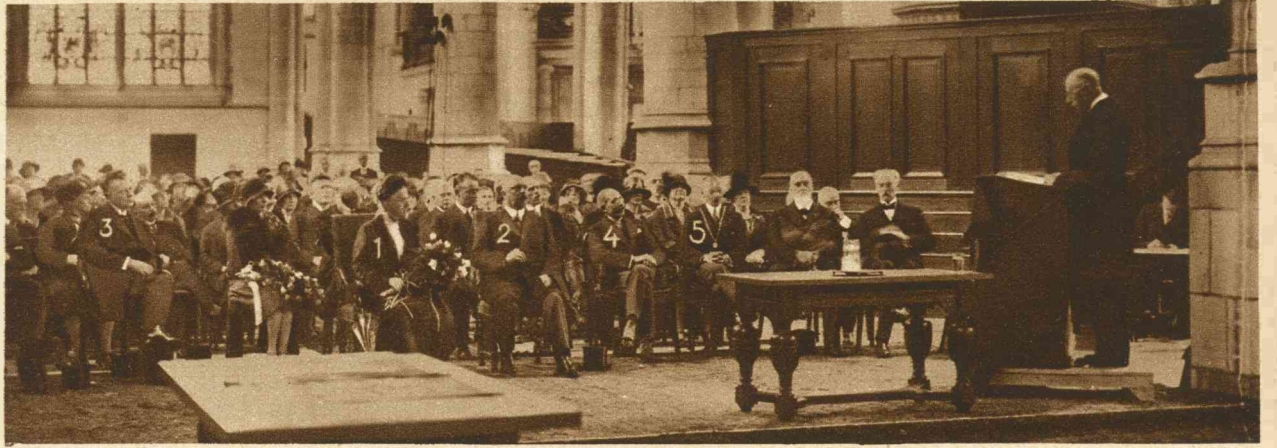
En bed, dat voor ons een pijnbank zou zijn,

wordt in Korea algemeen als een uitstekende en verkwikkende legerstede beschouwd. Het bestaat uit een uiterst dun matras, waarop men het lichaam uitstrekt, en een hoofdkussen van nout. Zelfs in het slaapvertrek van den voornamen burger zou men, zooals onze foto doet zien, tevergeefs naar een gemakkelijker rustgelegenheid zoeken.

De Koninklijke Familie te Amsterdam

Vrijdagmiddag l.l. kwamen de Koningin en de Prins te Amsterdam aan voor hun gewone jaarlijksche bezoek. Van het Centraal Station werd in een open rijtuig naar het Paleis op den Dam gereden, waar H.M. en Z.K.H. op het balkon verschenen om de luide toejuichingen der saamgestroomde menigte in ontvangst te nemen.

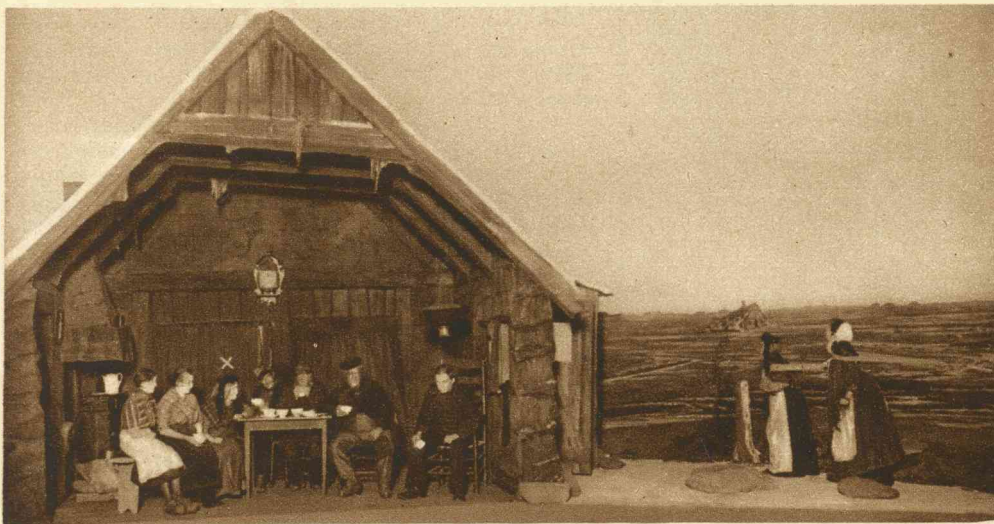
De plechtigheid in de St.-Janskerk te Gouda

In de groote St.-Janskerk te Gouda had Woensdagmiddag der vorige week de plechtige overdracht plaats van het gebrandschilderde glas No. 22. Onze foto werd genomen, terwijl Mr. G. Vissering een redevoering hield. Onder de aanwezigen bevonden zich H.M. de Koningin-Moeder (1), Z.K.H. Prins Hendrik (2), Min. Waszink (3), Jhr. van Karnebeek (4) en de burgemeester van Gouda E. G. Gaarlandt (5).

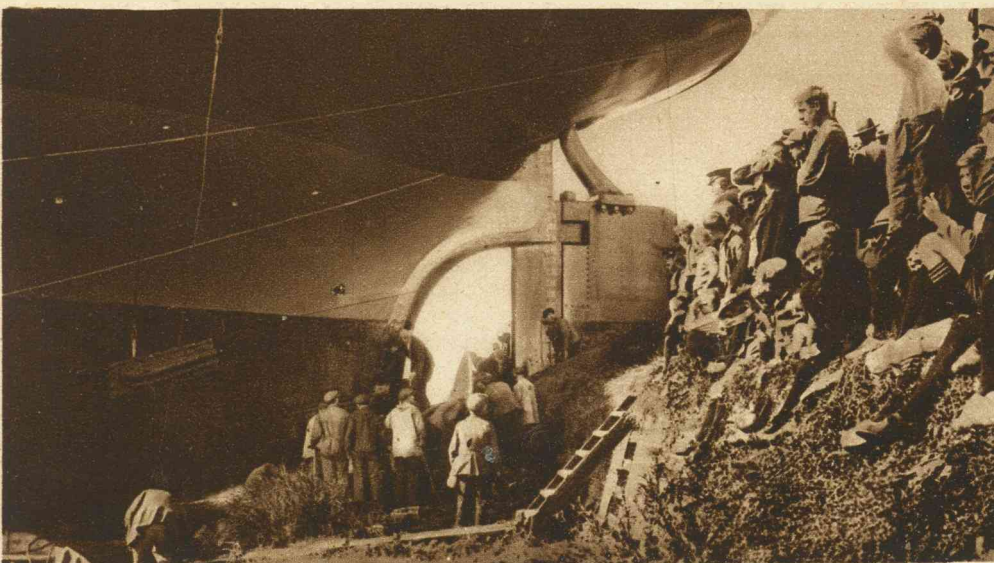
De Prins van Wales en zijn broer op reis

De Prins van Wales (1) en zijn broer, de hertog van Gloucester (2) maken een reis van vier maanden door Egypte en Afrika. Zij beklommen onder leiding van Egyptische gidsen ook de pyramide bij Caïro, bij welke gelegenheid onze correspondent bovenstaande foto maakte.

„Ora et Labora“.

De vorige week is door de N.V. Het Schouwtooneel in den Amsterdamschen Stadsschouwburg de eerste opvoering gegeven van „Ora et Labora“, een tooneelspel in drie bedrijven van Herman Heijermans. — Een tafereel uit de sloiscène. Met (x) mevrouw de Boer van Rijk.

Te hard van stapel geloopt

Zaterdagmiddag l.l. liep het s.s. „Tijbadak“ met zoo'n vaart van de helling der C. van der Giessen en Zonen's Scheepswerven te Krimpen a.d. IJssel, dat de rakels, waaraan de ankers bevestigd waren, het opgaven en het schip in den tegenovergelegen oever terecht kwam. Eerst nadat werklieden den achtersteven hadden uitgegraven, slaagden zeven sleepbooten erin het schip vlot te trekken.

Het voor Nungesser en Coli te Etretat onthulde monument

Te Etretat in Normandië is een monument onthuld voor de beide Fransche vliegers Nungesser en Coli, die net eerst getracht hebben den Atlantischen Oceaan van Oost naar West over te vliegen en bij hun poging zijn omgekomen. Het monument bestaat uit een zonderling gevormde steenen zuil, waaruit twee meer dan levensgrootte menschenlijke gestalten te voorschijn komen: die van Nungesser en Coli.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Spreken of zwijgen?

Sommige al te ijverige dansers beweren, dat men niet moet praten onder het dansen. De meeningen hierover zijn zeer verdeeld.

Cynische lieden keeren het om en zeggen: „Ge moet niet dansen als ge praat.”

Het meerendeel van hen, die geregeld dansen, is niet voor een absoluut stilzwijgen.

De meeste vrouwen dansen graag met een partner, die niet alleen goed danst, maar ook prettig weet te converseeren.

„Ik weet niet, waar ik over praten moet!” Ziedaar een vaak geuite (en nog vaker verzwegen!) klacht.

Het is onmogelijk om bepaalde voorschriften te geven voor een gesprek onder het dansen, al zijn er enkele nuttige wenken, waarmede velen hun voordeel zouden kunnen doen.

Een eerste vereischte is: wees uzelf, d.w.z. wees gewoon en doe gewoon. Tracht niet door bijzonder grappig of lacherig te doen, den schijn te wekken van een vroolijke, interessante persoonlijkheid. Anderen doorzien ons veel gauwer dan we meestal meenen.

Men kan altijd beter enkele eenvoudige vriendelijke woorden uiten, die toevallig aansluiten bij den gedachten-gang van het oogenblik, dan te vervallen in gemeenplaat-sen. Ieder meisje en iedere vrouw weet onmiddellijk of zij te doen heeft met een geroutineerd causeur, die haar, zonder dat zij merkt hoe, vanzelf laat praten over allerlei dingen, waarover zij nauwelijks ooit heeft nagedacht, of met een verlegen jongeman, die haar een dankbaren blik toewerpt voor ieder onderwerp, dat zij schuchter te berde brengt.

Eigenlijk is het heel gemakkelijk: zoodra we met een onbekende dansen, deelen wij hem bij een der twee boven omschreven soorten in. De eerste soort zal ons geen benauwd oogenblik bezorgen: hij praat graag en... hij hóórt zichzelf graag praten. Alles wat wij te doen hebben, is zoo min mogelijk in de rede te vallen — de rest gaat vanzelf.

Behoort een man niet bij de eerste soort, dan voegen wij hem in gedachten onherroepelijk bij de tweede soort, want het besef, dat iemand ons in stilte dankbaar is voor alles wat we te berde brengen, geeft ons een soort over-wicht, dat ons bijna overmoedig maakt.

En welke overmoedige ziel heeft ooit ergens tegenop gezien?

Recepten

Vischballetjes.

Benodigd: Behalve de visch 3 ansjovissen, 1 uitje, paneermeel, 1 sneetje brood zonder korst, 1 ei, zout, 10 gram gesmolten boter.

Bereiding: Nadat men alle graten zorgvuldig uit de gekookte visch genomen heeft, wascht men de ansjovissen en ontdoet ook deze van de graten. Dan maakt men de visch fijn, voegt het fijngehakte uitje toe, het brood in de boter geweekt, en fijnge maakt, het ei en een weinig zout. Hiervan maakt men balletjes, rolt deze in de paneermeel, daarna in eiwit, nogmaals in paneermeel en bakt ze dan in heete boter tot ze lichtbruin zien. Deze balletjes dient men afzonderlijk bij de soep.

Sportief najaarscomplet van Engelsche fantasie met gestreepten jumper en knoopsluiting langs de voorbaan van den rok.
Foto Binder, Berlijn

Gestoopte paling.

Benodigd:

750 gram dikke paling, peper, zout, gemalen foelie, een paar takjes peterselie, ½ citroen, 60 gr. boter.

Bereiding:

Men snijdt de gestroopte paling in mooten van 6 cm. en legt ze in een vuurvast schotel. Men strooit er zout, peper en gemalen foelie over en bedruppelt ze met citroensap. Hier en daar legt men een takje peterselie.

Een goede nachtrust een eerste vereischte

Nu de koudere nachten langzamerhand naderen, komt vanzelf weer de vraag naar voren, welke dekking niet alleen de aangenaamste warmte geeft, doch ook, welke voor onze gezondheid het meest geschikt is.

Hier in Nederland was het veelal de gewoonte, om behalve wollen dekens nog een extra zware gestikte deken te gebruiken. In navolging van het buitenland begint men hiervan terug te komen en zoekt men het meer in een lichtere dekking. Een te zware dekking geeft aan het lichaam niet de vereischte rust; immers, door het gewicht, dat het lichaam te torsen heeft, wordt de ademhaling bemoeilijkt, wat tot gevolg heeft, dat men geen rustigen slaap heeft en zich 's morgens verre van prettig gevoelt.

Voor hem, wiens beurs dit toeliet, was de oplossing tegen dit euvel spoedig gevonden, nl. de donzen deken of dekbed. Deze is immers zeer licht en buitengewoon warmtegevend. De moeilijkheid was echter, een lichte deken te brengen, waarvan de prijs zoodanig was, dat deze binnen het bereik van ieders beurs viel.

Een onzer oudste fabrieken op dit gebied, nl. de N.V. v.h. R. M. Beuth & Zonen te Leiden, is er schitterend in geslaagd, zoo'n deken te fabricceeren. Deze deken, welke onder den naam „Wolsa"-deken in den handel wordt gebracht, wordt zoowel van prima kwaliteit effen satinet als van gebloemde satinet gemaakt, terwijl de vulling uit prima wol bestaat. Hierdoor is de deken licht, soepel en warm. Doordat deze dekens uitgevoerd worden in zeer mooie effen kleuren en

Kwieke sportbaret met geborduurd wollen bloemen in vroolijke kleuren.
Foto Binder, Berlijn

artistieke dessins, is zoo'n deken een sieraad voor de slaapkamer, terwijl zij tevens een spreij overbodig maakt, hetgeen uit economisch standpunt ook veel waard is.

De „Wolsa"-deken is te bekomen bij bijna iederen goeden winkelier in bed-artikelen. Waar dit niet het geval is, zal de N.V. v.h. R. M. Beuth & Zonen gaarne den naam van den dichtstbijzijnden winkelier opgeven, waar deze dekens wel te verkrijgen zijn.

Ten einde gevrijwaard te zijn voor namaak, is het noodig te eischen, dat de deken voorzien is van een zegel, waarop het gedeponeerd merk, nl. de ramskop met naam „Wolsa".

Oudhollandsche wijsheid

Sapphir.

Indiender blaau sapphir, den hemel vergeleken,
Mocht in het kunstigh werck van uwe baggen steken,
Het dient u, jonge bruyt, het dient om uw gemoet
Te trekken uyt het stof, en naer het hoogste goet.

Agaeth.

Indien men recht gebruyckt den luyster van agathen,
Het sal het jonge paer tot vrede konnen baten;
Men leert gevoeghsaem zijn oock van een harden steen,
Uyt soo verscheide verw gedommelt onder een.

Amethyst.

Is iemant aen het lijff verciert met amethysten,
Het leert een jonge vrou haer dingen niet te quisten;
Om dat zijn aerdigh bleijck, dat naer het roode gaet,
Verloopt gelijk een beelt van rechte middelmaet.

Denne-naaldenbad

Een krachtige, verfrisschende, opwekkende invloed... voor niets! Wie zou daar niet graag van willen profiteeren?

Zij, die in de buurt van den-nenbosschen wonen, hebben het in den letterlijken zin „voor het oprapen", want hetgeen wij hier bedoelen, is een bad van den-nenaalden.

Zij, die nog nooit een denne-naaldenbad beproefd hebben, zullen verbaasd staan over de uitwerking: een verfrisschende prikkel, die een behaaglijk, uitgerust gevoel achterlaat.

In een dennenbosch valt het al bijster gemakkelijk, een flinke hoeveelheid dennenaalden te verzamelen.

Men rekent ongeveer een pond naalden op een bad-kuip vol warm water.

Wanneer men de dennenaalden, waarbij liefst zoo weinig mogelijk takjes, blaadjes e.d. moeten zijn, thuis uitschudt, worden zij eerst terdege gewasschen in schoon, koud water. Nadat men het water er heeft laten afloopen, stort men ze in een pan en giet er zooveel koud water op, dat zij juist onderstaan. Wanneer het water kookt, laat men het mengsel een half uur zachtjes doorkoken, waarna de dennenaalden er uit gezeefd worden. Het afkooksel is voldoende voor één bad.

Men kan desgewenscht ook een grootere hoeveelheid maken. Bewaard in een goed luchtdicht afgesloten flesch, behoudt het dennenwater gedurende ongeveer een maand zijn kracht.

Voor hen, die niet in de gelegenheid zijn hun dennenbad in het bosch op te rapen, bestaan er tabletten badzout met dennengeur, maar of deze dezelfde uitwerking hebben als versch geraapte dennenaalden, is ons niet bekend.

Een bad van geheel anderen aard is een mosterdbad, te gebruiken wanneer men bijv. een gevatte koude voelt opkomen. Wanneer men gedwongen is geweest om in den tocht te staan of men is door een stortbui door en door nat geworden, zoodat men huiverend en rillerig thuis komt, dan is een mosterdbad een uitstekend voorbehoedmiddel tegen mogelijke onaangename gevolgen.

Wil men een mosterdbad nemen, dan dient men echter zorgvuldig te waken tegen tocht of koude. Na het bad — onmiddellijk onder de wol met een of twee warme krui-ken. Dit verhoogt het effect van het mosterdbad.

Wat de hoeveelheid betreft: men mengt twee volle eetlepels mosterdpoeier met koud water aan tot een gelijke dunne brij, die al roerende in een warm bad wordt gestort.

Nuttige wenken

Vlekken in porselein reinigen.

Porselein, dat door langdurig gebruik op sommige plaatsen van het glazuur beroofd is, vertoont vuile vlekken, die zonder bepaalde behandeling niet te verwijderen zijn. Men bereidt daartoe een loog uit een oplossing van bleekpoeier, zuringzout en soda, van elk voor 5 cent, in 1½ liter water, hetwelk men samen even laat koken. Hiermede bevochtigt men het porselein en laat de vloeistof geruimen tijd op de door-gesleten plaatsen inwerken. Is het vuil na een uur niet opgelost, dan bevochtigt men opnieuw en borstelt met een zachten borstel zorgvuldig de plekken schoon, spoelt eenige malen met lauw water na en de plekken zijn blinkend wit als nieuw porselein.

RECTIFICATIE

Een welwillende lezeres schrijft ons, dat in het breipatroon van Panorama van 29 Augustus jl. (No. 9) twee kleine fouten geslopen moeten zijn. Men leze in den 21en toer: 1 st. afh., overh., omsl., overh., 9 r. enz. in plaats van: 1 st. afh., overh., omsl., overh., 8 r. enz. In den 27en toer moet na het 4e woord (overh.) 1 r. worden ingevoegd.

L. VAN DER VLIST

Vervolg van pag. 10

gen had en juffrouw Freedom was. O ja, dat kon niet anders; hij was natuurlijk al van alles op de hoogte. Hij zou het me nooit vergeven; daarvan was ik overtuigd en hij kon me in de toekomst nooit meer geloovent. Ik voelde me onbeschrijfelijk verdrietig en ik kon zoo goed als niets naar binnen krijgen, daar ik het gevoel had, alsof er een prop in mijn keel zat.

Lola's wereld.

Ik reed naar Lola en kwam tot de ontdekking, dat zij er mooier dan ooit uitzag. Ze scheen een nieuwe gezichtscream te gebruiken, want ze zag opvallend bleek en met haar helroode lippen, aschblond haar en wondermooie groene oogen was ze inderdaad bijzonder knap.

Ze nam me dadelijk mee naar boven en sloot de deur van de kleine paskamer goed achter zich dicht. Er was een smeekende blik in haar oogen, toen ze begon:

„Fabia, ik ben zoo geheel en al in de war, dat ik waarlijk niet weet hoe te beginnen. Ik heb vannacht geen oog kunnen sluiten. Het is eenvoudig al te afschuwelijk.”

„Wat?” vroeg ik verwonderd.

„Marmy heeft me alles verteld, beste Fabia. Hij is bang, dat je je ontzettend beledigd voelde en hij lijdt er werkelijk onder. O, dat afschuwelijke mensch!”

Door mijn eigen verdriet was ik werkelijk het geheele voorval met Lady Falconhurst vergeten.

„Kun je dien armen Marmy ooit vergiffenis schenken, Fabia?” ging ze voort. „Het kan werkelijk zijn schuld niet zijn geweest.”

„Dat veronderstel ik ook niet,” antwoordde ik. „Lady Falconhurst verkeerde in een hoogst zenuwachtigen toestand, naar het me toeleek. Marmy had evenwel niet hoeven te liegen door te zeggen, dat hij met mij naar een matinée ging. En daarover heb ik me erg kwaad gemaakt, daarvan kun je overtuigd zijn.”

Ik had het hierbij willen laten, hetgeen evenwel heelemaal niet in haar bedoeling scheen te liggen.

„Fabia, je hebt er geen flauw vermoeden van, wat je dien armen Marmy aandeedt. Ik zeg je nog eens, dat het totaal zijn schuld niet was.”

Bij de laatste woorden glimlachte ze en keek me aan.

„O, Fabia, wat ben jij toch nog een Juffertje Onschuld. Heb je dan niet begrepen, dat zij tot over haar ooren verliefd op Marmy is?”

„Op Marmy!” riep ik verbaasd uit. „Maar ze is toch getrouwd!”

Gedurende eenige seconden zei Lola geen woord, doch bleef glimlachen.

„Mijn lief kind, ga jij met gesloten oogen door het leven, of hoe zit het eigenlijk? Zie jij alleen maar den blauwen hemel en de bloemen en gaat al het andere aan je voorbij? Ik herhaal, dat Marmy het werkelijk niet helpen kan. Ik weet dat heel beslist. Ze heeft hem altijd nagelopen. Ze snakt er als het ware naar, dat haar echtgenoot haar vrij laat, zoodat ze met Marmy kan trouwen. Het is werkelijk niet plezierig voor hem; dat verzeker ik je. Hij denkt er niet over met haar te trouwen, want hij voelt niets voor haar, Fabia; je kent die vrouwen uit de eerste kringen niet. Ik wil nu echter niet langer over dergelijke dingen met je praten. Ik houd heel veel van je, dat weet je toch zeker wel, en ik zou het afschuwelijk vinden, als je Marmy verkeerd begreep. Hij is eenvoudig dol verliefd op je en hij is een heel ander mensch geworden, sinds hij jou ontmoette. En nu wil die ellendige vrouw probeeren zijn leven in de war te sturen... Ze neemt den schijn aan, alsof haar echtgenoot alles ontdekt heeft — wat natuurlijk een leugen is — en zegt, dat hij van plan is van haar te scheiden. Ze dreigt Marmy nu, dat ze zelfmoord zal plegen, als hij haar in den steek laat, zooals ze het verkiest uit te drukken. Fabia, ik geef je de plechtige verzekering, dat er van de geheele geschiedenis geen woord waar is.”

Een gevoel van walging had zich langzamerhand van me meester gemaakt en ik wist waarlijk niet, wat te zeggen. Ik kon me niet voorstellen, dat een vrouw zich zou gedragen zooals, volgens Lola, Lady Falconhurst deed.

„Mijn geheele bestaan heeft den laatsten tijd geen waarde meer voor me,” ging ze op schorren toon voort. „Adèle Lagarde bijvoorbeeld heeft alle modehuizen in Londen en Parijs afgeloopen om nog meer crediet te krijgen, wat haar niet gelukt en daarom is ze bij mij gekomen. Ik ben er van overtuigd, dat ze me nooit betalen zal, ten minste niet het volle bedrag, dat ze me schuldig is, maar ik kan niet weigeren, haar te verkoopen ter wille van de reclame. Ze is een bekende

revue-ster en men kan nooit weten of er den een of anderen dag niet een rijke man komt opdagen, die al haar schulden betaalt. Mijn naam staat op het theaterprogramma: „Toiletten van Madame Lola”. Ik heb er dikwijls zoo meer dan genoeg van, dat ik er behoefte aan krijg de zaak te sluiten en op een andere manier mijn kostje te gaan verdienen.”

Het leek er heel veel op, alsof ze op het punt stond in tranen uit te barsten, toen haar eerste assistente binnenkwam. Er lag een verschrikte uitdrukking in de oogen van het jonge meisje, terwijl ze haastig zei:

„Madame Lola, Lady Hydra is er... en ze gaat op een vreeselijke manier te keer! Hééft u de sneeuw voor haar? Ik weet waarlijk niet, wat ik met haar moet beginnen, want ze zal de heele buurt bij elkaar schreeuwen als ze het niet krijgt.”

Lola kwam met een ruk uit haar stoel overeind en rende de kamer uit. Eerst toen scheen haar assistente mij te ontdekken en ze werd vuurrood van verlegenheid. Ze volgde Lola onmiddellijk op de hielen.

Ik had er geen flauw vermoeden van, wat er eigenlijk aan de hand kon zijn. Ik wist nu wie Lady Hydra was. Dat moest die vrouw zijn, die op denzelfden dag, toen Lady Falconhurst bij Marmy geluncht had, op zulk een onvriendelijke manier tegen Lola's assistente optrad.

Lola kwam ongeveer tien minuten later weer terug.

Het woord „sneeuw” was in mijn gedachten gebleven en ik vroeg haar, wat Lady Hydra daarmede bedoelde.

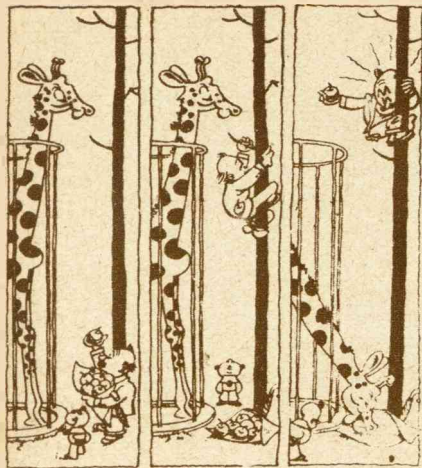
Ze lachte naar het me voorkwam op een eenigszins eigenaardige manier en zei:

„O, dat is een huidcream, waarop ze bijzonder gesteld is. Ik laat die voor haar uit Parijs komen. Ze is erg lastig, zooals trouwens al mijn cliënten.”

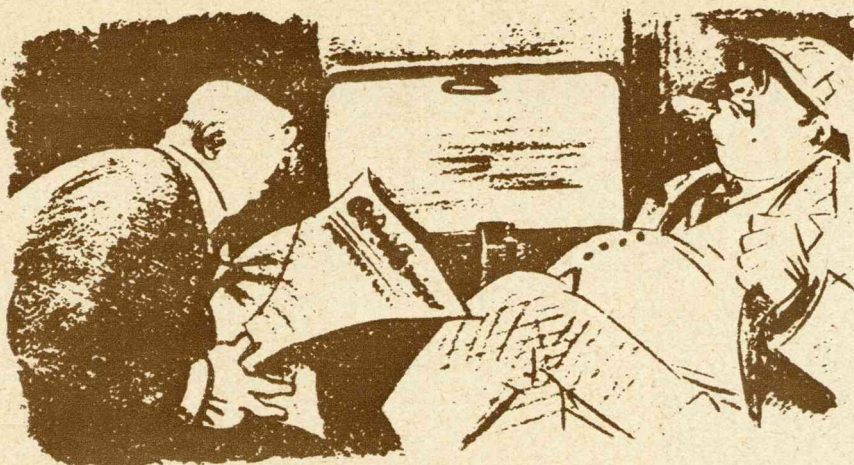
„Ik vind het heel dwaas om daar zooveel drukte over te maken,” merkte ik op.

„Je hebt er geen flauw idee van, waarover sommige vrouwen al niet lawaai maken,” antwoordde ze. „Maar vertel me nu eerst eens, of je dien armen Marmy werkelijk vergiffenis hebt geschonken! Hij is er erg bedroefd over.”

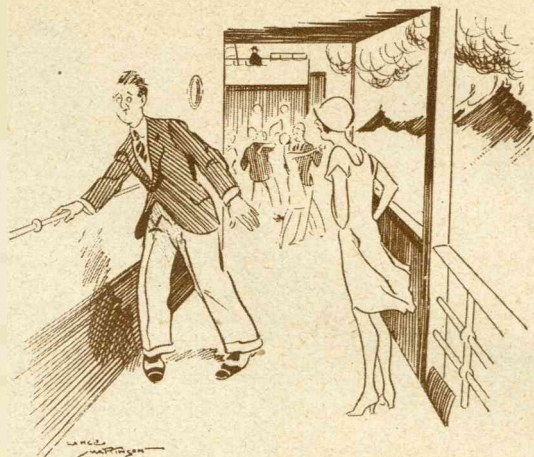
(Wordt vervolgd).

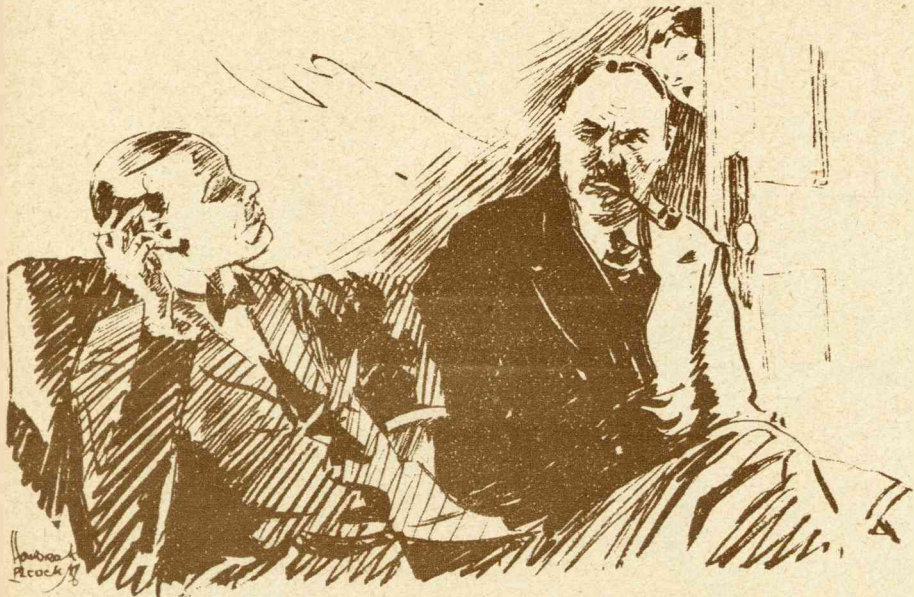
„Giraffen eten geen appels.”
„Niet? Dat zal ik je eens laten zien.”
„Vader, U hebt gelijk. Ze eten wel appels.”

„Dus Uw vrouw is nog in de bergen, waar U de vakantie heeft doorgebracht?”
„Ja, ze kan de echo het laatste woord niet laten.”

Pasgetrouwd vrouwtje: Verleden week beloofde je mij, alles te doen, wat me gelukkig zou maken. En nu wil je niet eens mee gaan dansen.”

Vader: „We, jongens, wat wou je van mij? Kom je geld van me leenen of om de hand van mijn dochter vragen?”
Pretendent: „Hindert niet. Waaraan geeft U de voorkeur?”

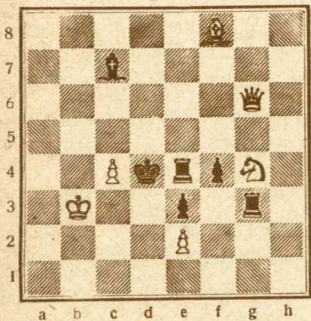

Dokter: „Dat is heel vreemd. Een onverklaarbare plotselinge versnelling van den hartslag.”

Schaken.

PROBLEEM No. 199.

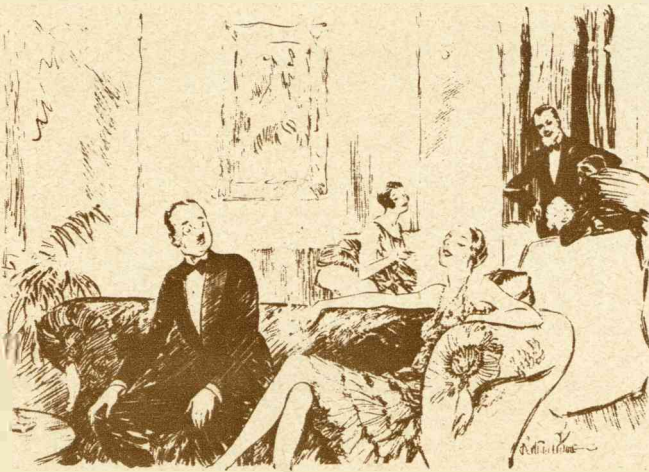
Van J. Deuzeman, Frederiksoord.
(1ste Eervolle Vermelding N. S. B.).

Wit begint en geeft mat in 2 zetten.

Stand: Wit (6) Kb3, Dg6, Pg4, Lf8, pi. c4, e2.

Zwart (6) Kd4, Te4, Tg3, Lc7, pi. e3, f4.

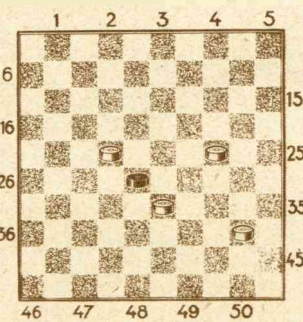
Hij: „Ik geloof niet, dat geld een gelukkig huwelijk maakt, denk je wel?”

Zij: „Neen, maar het kan een ongelukkig huwelijk toch wel veel verzachten.”

Dammen.

WEDSTRIJDVRAAGSTUK No. 221

van Geo van Dam, Wassenaar.
(1ste publicatie)

De diagramstand in cijfers behoort te zijn: Wit 4 schijven op 22, 24, 33 en 40. Zwart 1 schijf op 28. Wit speelt en forceert de winst.

MEDEDEELING.

Men neme s. v. p. goede nota van de adresverandering van onzen damredacteur.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenbosch-kade 211, Den Haag.

Locarbits Bonbons Docter?

Natuurlijk

LOCARBIT BONBONS
OEST EN VERM
OCARBIT
deponeer

LONDON Caramel Works Breda

Uw Haar

wordt gezond en sterk
het krijgt mooier glans
het wordt vrij van roos
het blijft beter zitten
het valt niet meer uit
als gij zoo nu en dan een
weinig Purol tusschen de
handen wrijft en daarna
door de haren uitstrijkt.

Doos 30 en 60, tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

OPGEWEKT

gaat gij door het leven, als U elken dag EEN
GLAS VLEK'S KINAWIJN neemt vóór het eten

f 1.50 per L.fl.

f 0.80 per 1/2-L.fl.

DEN HAAG - Tel. 10839

TAMINIAU
JAM
HET LEKKERSTE

Apollinaris

ZUIVER - PARELEND - VERFRISCHEND
Alleen echt met den rooden driehoek

DAMES MET OVERTOLLIG HAAR

Al hebben anderen U ook teleurgesteld, twijfelt niet, maar komt vol vertrouwen bij:

Mevrouw LOUISE C. GIMBER (gediplomeerd Schoonheidsspecialiste)
Wij behandelen reeds meer dan 20 jaar DAMES van ons heele land,
met het grootste succes. Wij garandeeren absolute verwijdering van
OVERTOLLIG HAAR,

puisten, wratten, littekens, enz. Gelaats- en lichaamsmassage. — (Vele
mondelinge referenties van behandelde Dames). Catalogus gratis en franco.

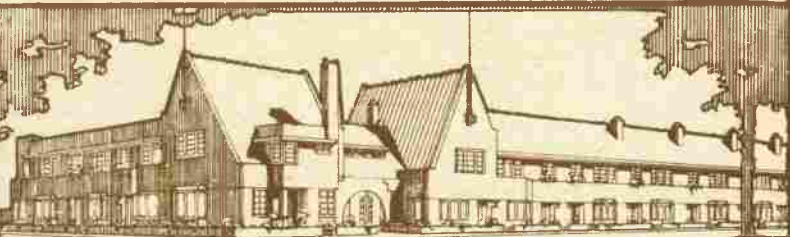
ACADEMIE SCIENTIFIQUE DE BEAUTE

— 156 — Let s.v.p. op het juiste adres — 156
tusschen Waldeck Pyrmontkade en v. Diemenstr. - DEN HAAG - Tel. 31841

Zoekt U een Woning?

Linnaeushof met lijn A van af het Leidsche Boschje tot halte
Nieuwe weg en U zult verbaasd staan over de prach-
tige woningen en heerlijke ligging. Rustig, goedkoop en gezond wonen.
Huurprijs huis m. bel-étage, bev. 6 kamers, pracht badkamer en keuken f 900.
Vrije bovenhuizen, 6 kamers, badkamer en keuken f 750 (water inbegrepen).

BOUWT EN VESTIGT U IN "HET TUINDORP RANDWYCK"

Maak vervolgens een uitstapje per fiets **Tuindorp Randwijk**
of met lijn H van af Museumplein naar
Amstelveense weg, 100 M. voorbij de Kalfjeslaan, schitterende Heeren-
huizen, 6 kamers, complete badkamer, keuken, kelder e., groote tuin. Zeer
lage belasting. Huurprijs van af f 60 p. m. Koopprijs van af f 9000—f 13000.
Te bevragen bij den Makelaar **J. ROZESTRATEN**, Vondelstr. 49, Tel. 22865.

Een dag-crème

welke verfraait en het
poeder houdt.

Dit dubbel product verpakt in een tweedeeligen pot, ziedaar
het schitterende principe van de

Crème Siamoise

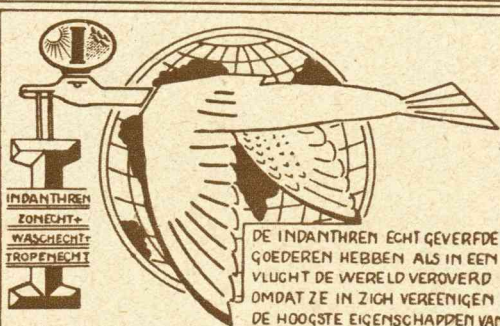
Dit is de LAATSTE PARIJSCHÉ NOUVEAUTÉ, DIE
THANS VERKRIJGBAAR IS IN ALLE GOEDE ZAKEN
IN NEDERLAND.

Pädagogium Lübeck

M. GERHARDY
Am Burgfeld 10

Privatschule für Knaben und Mädchen

Sexta — Prima, alle Schul-
systeme — Erstklassig
geleitetes Internat

DE INDANTHREN ECHT GEVERFDE
GOEDEREN HEBBEN ALS IN EEN
VLUCHT DE WERELD VEROVERD
OMDAT ZE IN ZICH VEREENIGEN
DE HOOGSTE EIGENSCHAPPEN VAN
ZON + WASCH + TROPENECHTHEID

„HET-INDANTHREN-HUIS“

LEIDSCHESTRAAT 89-93 AMSTERDAM (G.)

STALEN-FRANCO

STEUNT MET ALLE MACHT NEDERLANDSCH FABR. INDANTHREN GEVERD

EEN DRUPPEL „GETS-IT“

Geneest de meest pijnlijke
likdoorn in 3 Seconden

Het snelste middel ter Wereld

Werkt als bij tooverslag op alle
soorten likdoorns, ongeacht waar
zij zitten en hoe erg de pijn is.
Even aanstippen en de pijn is weg.
Bijna ongelooflijk. Dan verschrom-
pelt de likdoorn en verdwijnt. Een
wetenschappelijk middel gebruikt
door danseressen, wandelaars, ac-
teurs, dokters en duizenden anderen.
Wacht U voor namaak. Koopt
de echte „Gets-it“ bij drogisten.

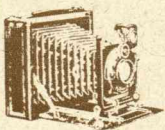
Imp. N.V. v/h HENRI SANDERS
Keizersgracht 52 — Amsterdam

„GETS-IT“ 30

HET MEEST SMAAKVOL CADEAU

Fabrikante: Zuid-Ned. Sigarenindustrie
GEBR. BOTS & Co. Valkenswaard.

**TROPEN
CAMERAS**
Fl. 85.-

FOTOGRAFISCH MAGAZIN LUX
J. VAN DER ZANDEN
LEIDEN-2 BREESTRAAT 141

Asthmalijders.

Het Asthmapoeder van
Apotheker BOOM geeft
bij inademing direct ver-
lichting bij Asthma en
daaruit voortkomende
Borstbenauwdheid en
Borstbeklemming. Ver-
krijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à f 1.25 per doos, die voorzien moet
zijn van dit fabrieksmerk.

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten.
Geen rente, noch
kosten vooruit
Coulante voorwaarden

CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK
TE AMSTERDAM,
Keizersgracht 302—304

MODERNER FRAUENBERUF

Junge Damen finden Aus-
bildung zur diplomierten

Gymnastik Lehrerin

System Mensendieck

M. Gerhardy Lübeck
Am Burgfeld 10
Deutschland

„APOLLO-KAARSEN“

Vraagt steeds
lange brandduur, zeer voordeel-
ig in het gebruik.
**CARTONVERPAKKING EN
BOUGIES ANTIQUES.**
Een sieraad voor kroon en
kandelaar.

DE STEARINE KAARSENFABRIEK „APOLLO“ - SCHIEDAM
Gestigd 1870.

Levensverzekering Maatschappij „HAARLEM“

OPGERICHT 1873

HAARLEM — WILSONSPLEIN 11

SLUIT

alle soorten Levens-, Pensioenen- en
Volksverzekeringen

HUIZE „KLIM-OP“

RUST- EN HERSTELLINGSOORD

WASSENAAR

Raadhuislaan 4 - Tel. 125

— HOOGTEZON AANWEZIG —

Prijs f 2.50 per dag Vrije dokterskeuze
N. TIMMERS, ged. verpleegster

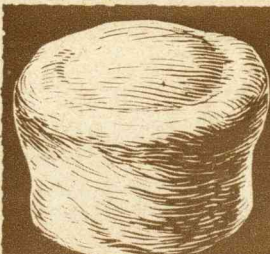
Over'spannen

MIJNHARDT'S
Zenuw-tabletten

slapeloos
zenuwachtig

75 cent

DE JONG'S Marshmallows

Een zeer fijne
Amerikaansche
delicatesse bij
de thee.

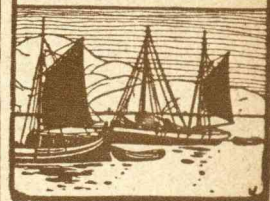
Radiola

Deze bonbon
zal op armengte
afstand steeds weer
ingeschakeld wor-
den door hen die
iets fijns weten te
waardeeren.

RINGERS

Let op den naam

DRAISMA VAN VALKENBURG'S LEVERTRAAN- LEEUWARDEN

Halex

Tandborstel van Engelsch fabrikaat.

No. 3. **HALEX** is speciaal ver-
vaardigd om elk deel van het gebit
te kunnen bereiken en wordt door
de tandartsen ten zeerste aanbe-
volen. Drie rijen borstels, hol ge-
vormd en zigzag gesneden. De
steel van Xylolite — 85 cent
Ivoor of in vijf ver-
schillen-e kleuren. —
In het **HALEX** rood-zwarte
toonbankkastje bevindt zich een
complete sorteering tandborstels,
waaronder de

juiste borstel voor een leder.

6 vormen — 6 afmetingen

— 6 prijzen —

Voor Nederland:

C. F. VAN DIJL & ZOON

DORDRECHT.

SCHUURPOEDER „SCHURA“

VAN DE GLIMFABRIEK
TE ROTTERDAM

REINIGT LETTERLIJK ALLES.

Voor reclame een fraai gedecoreerde poetsdoos cadeau

WOLSA DEKENS
DE SATINET-DEKEN MET WOL GEVULD
LICHT - SOEPEL - WARM.

Oplossingen der Puzzles uit het nummer van 12 September 1928.

„HOE MEN EEN WEDDENSCHAP KAN VERLIEZEN”.

Bij een nauwkeurige lezing der opgave zal men opmerken, dat om den eersten kei op te rapen en in de mand te leggen 4 meter moet worden afgelegd, voor den tweeden kei 8 meter, voor den derden 12 meter enz., steeds 4 meter meer voor elke kei. B zal dus voor 100 keien in totaal 20.200 meter moeten afleggen of 1800 meter minder dan A, zoodat A tegen de verwachting in, die men bij een oppervlakkige beschouwing allicht heeft, zijn weddenschap moet verliezen!

„UIT DE OUDE DOOS.”

Van dit vraagstuk zijn 2 oplossingen mogelijk. De meest voor de hand liggende oplossing is de volgende:

Op den vierden dag betaalt de landman bij het verlaten der stad 5 cent en heeft dan nog 5 cent over. Dat was tezamen 10 cent. In de stad had hij de helft van zijn bezitting verteerd, zoodat zijn geheele bezitting dien dag twintig cent moet hebben bedragen, uitgezonderd den stuiver, dien hij bij het binnenkomen der stad moest afdragen.

Den avond van den derden dag bezat hij dus 25 cents en met de 5 centen, die hij dienzelfden avond betaalde om uit de stad te komen, in totaal 30 cents. Den derden dag gaf hij hetzelfde bedrag uit, zoodat hij bij het binnengaan der stad toen 60 cents bezat. Als tolgeld moest hij weer 5 cents storten, zoodat hij aan den avond van den tweeden dag nog 65 cents moet hebben gehad. Hierbij komt nu weer 5 cents poortgeld toen hij 's avonds vertrok, hetgeen dus 70 cents maakt. Hij gaf evenveel uit, dus bezat hij na zijn intrede in Leiden op den morgen van den tweeden dag f 1.40 + 5 cents tolgeld = f 1.45. Den avond van den tweeden dag f 1.40 + 5 cents tolgeld = f 1.45. Den avond tevoren heeft hij echter ook nog weer een stuiver betaald, dus had hij toen f 1.50. Hij gaf tevens den eersten dag weer evenveel uit, ergo bezat hij f 3.00. Om binnen te mogen heeft hij daarenboven nog een stuiver moeten storten, zoodat ons boertje in totaal drie gulden en vijf centen bezat toen hij ter markt toog!

De lezers, die uitgingen van de opvatting, dat het boertje na het verlaten der stad op den laatsten dag niets meer bezat en diensgevolge tot uitkomst kregen, dat hij aanvankelijk f 2.25 rijk was, hebben natuurlijk óók gelijk en hun oplossingen zijn daarom ook goed.

GEZELLIG

TIJDVERDRIJF

Nieuwe Puzzles.

„KOLOMMEN-RAADSELS.”

1	2	3	4	5	6	7
h	i	W	l	m	l	e
K	n	i	n	i	a	o
n	g	n	e	r	i	d
e	e	N	l	a	d	r
n	d	n	e	t	e	m
n	r	P	H	e	i	s
i	d	n	e	n	r	k
n	r	P	e	s	i	s
i	u	J	n	a	l	a

Bovenstaande zeven kolommen moeten zóó naast elkander geplaatst worden, dat de letters van links naar rechts gelezen de namen vormen van een Europeesche vorsten-familie. Bij het noteren der oplossing kan men gebruik maken van de cijfers, die boven de kolommen staan.

„DE TOCHT OVER DE BERESINA”.

Toen Napoleon met zijn leger voor de Beresina stond, was er als eenig middel om over te steken slechts een klein bootje, waarin twee kinderen zaten te roeien. Het was echter zóó klein, dat het niet meer dan die twee kinderen of één soldaat kon dragen. Toch wist Napoleon met behulp hiervan geheel zijn leger veilig aan de overzijde te brengen, zonder

dat de manschappen door het water behoeften te zwemmen of een noodbrug bouwden. Hoe lapt-ie hem dat? Het gebruik van een touw of iets dergelijks was niet mogelijk.

Een Kaarttrucje.

UIT VIJF VERSCHILLENDE PAKJES DE KAART TE RADEN, DIE VIJF PERSONEN ELK DAARUIT HEBBEN ONTHOUDEN.

Neem vijf en twintig kaarten van een gewoon spel. Laat daarvan den eersten persoon vijf kaarten zien, verzoek hem een daarvan te onthouden en leg ze dan apart op een hoopje. Neem daarna vijf andere kaarten, doe hetzelfde met een tweeden persoon en leg die vijf nieuwe kaarten op de vijf voorgaande. Handel evenzoo met de 15 overige kaarten. Daarna neemt men het geheele pakket en keert achtereenvolgens elke kaart om, die men open op tafel legt: de eerste vijf kaarten naast elkander, daarna de zesde kaart op de eerste, de zevende op de tweede en zoo voorts, zoodat men vijf nieuwe hoopjes krijgt. Men vraagt vervolgens aan elk der vijf personen, in welk hoopje zich nu de kaart bevindt, die zij gedacht hebben. Daar de vijf eerste kaarten nu de bovenste van elk pakje zijn geworden, is het zeker, dat de kaart door den eerst gevraagden persoon onthouden de eerste moet zijn van het pakje, dat hij aanwijst. De kaarten der oorspronkelijke pakjes liggen niet meer op, maar naast elkaar! Evenzoo zal dus de kaart, door den tweeden persoon onthouden, de tweede zijn van het pakje, dat hij aanwijst en zoo verder.

Men kan zelfs nalaten de kaarten te zien en ze dus met de figuur naar beneden leggen, zoodra men ze aan de personen heeft laten zien, die dan elk voor zich het pakje kunnen aanwijzen, waarin de door hen gedachte kaart zich voor de tweede maal bevindt. De behendigheid zal daardoor slechts groter schijnen, waarmee men, volgens de door ons gegeven aanwijzing, zonder te kijken de kaart uit het hoopje trekt en aan den persoon, welke die kaart in gedachten genomen had, vertoont.

BIJ VERSTOPPING, spijsverteringsstoringen, maagbranden, congesties, algemeen gevoel van onwel zijn, neme men 's ochtends op de nuchtere maag een glas natuurlijk „Franz-Josef”-bitterwater. Volgens de in klinieken voor inwendige ziekten opgedane ervaringen is het „Franz-Josef”-water een uiterst weldoend afvoermiddel. Overal verkrijgbaar.

HET RADIUM EN DE RADIOAKTIVITEIT.

HET is van algemeene bekendheid, dat de atomen opgebouwd zijn uit een kern, waarom zich een of meer elektronen bewegen.

De elektronen latend voor wat ze zijn, zullen we in dit artikel de atoomkern eens wat nader beschouwen.

De kern is de drager van de massa van het atoom, daar de elektronen door hun uiterst geringe massa van geen invloed zijn. Deze kern is positief geladen.

Hoe moet men zich de kern nu voorstellen?

Op deze vraag is voor het oogenblik nog geen definitief antwoord te geven, daar het kernonderzoek op groote moeilijkheden stuit, die vooral haar oorzaak vinden in het feit, dat men, wat de methoden van onderzoek betreft, grootendeels aangewezen is op verschijnselen, die hun zetel in de kern hebben en spontaan verlopen, terwijl het tot nu toe niet mogelijk is, er invloed op uit te oefenen. Wij bedoelen de verschijnselen der Radioactiviteit.

In 1896 ontdekte de Fransche fysicus Henri Becquerel dat uraanerts stralen uitzenden van heel eigenaardige eigenschappen.

De stralen waren onzichtbaar, doch werkten zeer sterk in op de fotografische plaat en bezaten een groot doordringingsvermogen voor papier, hout en dergelijke stoffen. Men noemde de nieuw ontdekte eigenschap der materie Radioactiviteit.

Oorspronkelijk meende men, dat de stralen alleen van het element uraan afkomstig waren, doch uit de onderzoeken der Curi's bleek, dat het uraan wel is waar zelf ook stralen uitzond, doch dat in het erts geringe hoeveelheden van zeer sterk radioactieve stoffen voorkwamen, en na een langdurigen arbeid gelukte het hun in 1898 één dezer stoffen in zuiveren toestand af te zonderen, die ongeveer millioen maal sterker radioactief was dan zuiver uraan. De stof bleek te bestaan uit de verbinding van een onbekend element, dat zij Radium noemden.

Welk een moeite de afscheiding van het radium kostte, kan men zich voorstellen, als men weet, dat uit een ton erts ten slotte slechts 0,2 gram radium gewonnen wordt, wat overeenkomt met $\frac{1}{50.000}$ %.

Behalve de reeds genoemde, vertoonen de door radioactieve elementen uitgezonden stralingen nog meer belangrijke eigenschappen. Evenals de Röntgen-stralen, bezitten ze in sterke mate het vermogen, de lucht voor elektriciteit geleidend te maken, zoogenaamd te ioniseeren.

Zeer belangrijk is hun gedrag tegenover een magnetisch veld. Hieruit bleek nl., dat, wat men oorspronkelijk als een enkele straling had beschouwd, onder den invloed van een magnetisch veld zich splitste in 3 stralentyden, die men alpha (α), beta (β) en gamma (γ) stralen noemde.

De α -stralen wijken in het magneetveld slechts weinig af en bezitten ook slechts een gering doordringingsvermogen. De β -stralen wijken zeer sterk af in het magnetisch veld en

wel in tegengestelde richting als de α -stralen en bezitten een veel sterker doordringingsvermogen dan deze. De γ -stralen ten slotte ondergaan niet de minste afwijking in het magneetveld en bezitten een doordringingsvermogen, dat ongeveer 10.000 maal groter is, dan dat der α -stralen.

Ons tegenwoordig inzicht in de ware natuur der verschillende stralen danken we hoofdzakelijk aan den Engelschen fysicus Sir Ernest Rutherford.

Uit zijn onderzoeken is gebleken, dat de α -stralen dubbel positief geladen heliumatomen zijn, heliumkernen dus, die zich met een snelheid van gemiddeld 10.000 K.M. per seconde voortbewegen. Daar de α -stralen alleen uit de kern afkomstig kunnen zijn, bewijst het ontstaan van helium uit radium dus, dat de kern de zetel der radioactieve processen is.

De β stralen zijn gebleken elektronen te zijn, die zich met snelheden voortbewegen, afwisselend van 100.000—295.000 K.M. per seconde, terwijl de γ -stralen aethertrillingen zijn, met een golfengte, die ongeveer 10 maal korter is, dan de hardste Röntgen-stralen.

Het radium zendt dus voortdurend heliumkernen uit en hierbij moet het atoom gewicht van de stof noodzakelijk kleiner worden, zoodat men zich onmiddellijk afvraagt, wat er na de omzetting overblijft. Het onderzoek heeft geleerd, dat zich een nieuw element vormt, emanatie genaamd. De emanatie valt echter op zichzelf weer uiteen in helium en een nieuwe stof, radium A. Dit radium A weer in helium en radium B en zoo gaat het voort, totdat men ten slotte bij een niet meer radioactieve stof gekomen is, radium G, die alle eigenschappen van gewoon lood bezit en hier chemisch niet van te scheiden is.

Bij andere radioactieve elementen, als Uraan, Thorium, Aktinium, treffen we overeenkomstige reeksen desintegratieprodukten aan, waarvan vooral de uraanreeks belangrijk is, daar men gevonden heeft, dat zoowel radium als aktinium zelf weer afbraakprodukten van uraan zijn.

De tijden, die voor de verschillende radioactieve omzettingen benodigd zijn, loopen zeer uiteen en worden, om praktische redenen, afgemeten naar den tijd, die noodig is, tot de helft van een hoeveelheid radioactief element zich omgezet heeft. Deze „halfwaardetijd” is voor een bepaald element konstant en karakteristiek. Voor uraan bedraagt deze bijv. $4\frac{1}{2}$ milliard jaar, voor het eerste afbraakprodukt van uraan, het uraan X 1, 24 dagen; voor uraan X 2 69 sekonden; dus geweldig uiteenlopende cijfers.

Het is niet moeilijk in te zien, dat een element des te sterker radioactief zal zijn, naarmate de snelheid van uiteenvallen groter, m. a. w. zijn halfwaardetijd kleiner is.

De radioactieve processen onderscheiden zich vooral in één eigenschap van chemische. Ze worden namelijk noch door temperatuur, noch door druk op waarneembare wijze beïnvloed. Het is tot nu toe niet mogelijk gebleken eenig radioactief proces te versnellen of te vertragen en dit negatieve resultaat leidt vanzelf tot de vraag, wat dan het wezen en de oorzaak der radioactiviteit zijn en daarmee komt men op een gebied, waar nog alles hypothese is.

Opvallend is het, dat radioactiviteit hoofdzakelijk voorkomt bij de elementen met de hoogste atoomgewichten (uraan, thorium, radium etc.). Voor zoover bekend, maken alleen kalium en rubidium, die zwak β -actief zijn, hierop een uitzondering. Men stelt zich voor, dat de actieve atomen zich

in niet stabiele toestand bevinden en bezig zijn in meer stabiele vormen over te gaan, doch hoe komen de radioactieve elementen in dien metastabiele toestand? Op deze vraag is op het oogenblik geen bevredigend antwoord te geven.

Zoo hebben de verschijnselen der Radioactiviteit de heerschede voorstellingen omtrent de elementen volkomen veranderd. Vooral de onderzoeken der laatste jaren hebben een geheele omwenteling op dit gebied gebracht. Tot voor weinige jaren meende men, dat een element door zijn atoomgewicht volkomen bepaald was. De ontdekkingen van Aston en anderen hebben echter geleerd, dat deze opvatting onjuist is. Het bleek nl. dat er van een bepaald element meerdere „soorten” kunnen bestaan, die verschillend atoomgewicht hebben, maar overigens in alle opzichten identiek zijn. Men spreekt in dit geval van „isotopen” elementen. Belangrijk is het door Aston ontdekte feit, dat de isotopen atoomgewichten hebben, die volkomen geheele getallen zijn. Zoo bestaan er bijv. van het element chloor 2 isotopen met atoomgewichten van 35 en 37, die steeds in de konstante verhouding van ongeveer 3 : 1 voorkomen; van nikkel 2 isotopen met atoomgewichten van 58 en 60; van krypton niet minder dan zes isotopen, enz.

Het feit, dat de atoomgewichten geheele getallen blijken te zijn en het regelmatig optreden van heliumkernen bij radioactieve processen, hebben tot de hypothese geleid, dat alle atoomkernen ten slotte uit helium en waterstof zijn opgebouwd. Men denkt zich echter ook helium samengesteld uit vier waterstofkernen, zoodat in laatste instantie de waterstofkern en het elektron de universele bouwstenen der materie zouden zijn. — Tegen deze opvatting bestond oorspronkelijk het bezwaar, dat de waterstof zelf een gewicht 1,008 heeft. De relativiteitstheorie geeft echter van deze afwijking een alleszins bevredigende verklaring.

Een groote steun voor de hypothese is verder het feit, dat het aan Rutherford gelukt is uit een aantal elementen (o. a. stikstof, aluminium, fosfor), door bestraling met α -stralen, waterstofkernen los te maken, terwijl eenige jaren geleden Prof. Wendt in Chicago er in geslaagd schijnt te zijn het element Wolfram in helium om te zetten door een dun draadje Wolfram aan een geweldige elektrische ontlading bloot te stellen. Het draadje verdween volkomen en na de ontlading konden vrij aanzienlijke hoeveelheden helium worden aangetoond. Een beslissende bevestiging van deze proef is echter niet aanwezig.

Ook de belangwekkende experimenten van den Amsterdamschen Hoogleraar Smits en diens medewerkers, waarbij men o. a. door kwik aan langdurige elektrische ontladingen bloot te stellen een uiterst kleine hoeveelheid goud meent te hebben laten ontstaan, verdienen vermelding, alsmede de onderzoeken van Paneth en Peters, waarbij waterstof in helium zou zijn overgevoerd, eenvoudig door contact met een metaalkatalysator. Aan al deze proefnemingen kleefte het bezwaar dat zij niet volstrekt bewijzend geacht kunnen worden, daar het „nieuw gevormde” element in zóó minimale hoeveelheden optreedt, dat steeds de mogelijkheid van experimentele fouten onder de ogen gezien moet worden.

De steeds toenemende verfijning der wetenschappelijke methoden waarborgt ons echter, dat t. z. t. volkomen onbetwistbare gegevens over deze zoo interessante vraagstukken zullen worden verkregen.

VOOR DE JEUGD

HOOGMOED KOMT VOOR DEN VAL.

I.

ER was eens een klein wollen konijntje, dat ergens in een hoekje van de kinderkamer huisde, tusschen ander speelgoed. Uit dat hoekje gluurde het dikwijls voorzichtig naar het leger van tinnen soldaten, dat met sabels en geweren er op los dreigde te gaan. Verschrikt kroop Witje, zoo heette het konijntje, dan in zijn hoekje terug. Het had dus geen prettig leven en zijn eenige vreugde was, als zijn baas, de vierjarige Bob, met hem ging wandelen.

Toen nu op een zekeren dag de tinnen soldaten hem weer angstig gemaakt hadden, vatte Witje moed en klaagde zijn leed aan zijn kleinen baas. Deze dacht er lang over na, want het verdriet van het konijntje ging hem zeer ter harte.

Daar kwam op zekeren dag zijn peetoom op bezoek, die onze Bob meenam naar de stad en met hem een grooten winkel binnen trad vol van allerhande speelgoederen. Oom fluisterde eens geheimzinnig met een oude juffrouw aan wie al die heerlijke dingen schenen toe te behooren. Deze knikte en ging Oom toen voor de trap af naar een groot donker gewelf. Plotseling maakte zij licht en — Bob greep van schrik Ooms hand, want rondom zag hij allerlei verscheurende dieren, die hem met wilde, glinsterende oogen aankeken.

„Wees maar niet bang, zei Oom geruststellend. „Ze zullen je niets doen, het zijn maar speelgoedieren.”

„Hoe bevallen ze je?” vroeg de oude juffrouw. „Zou je er niet een mee naar huis willen nemen?”

Daar kwam Bob plotseling op een idee. Als hij zoo'n bruinen beer mee naar huis nam, zou die het konijntje gezelschap kunnen houden en dan zou deze geen angst meer hebben voor de tinnen soldaten.

„Mag ik er een meenemen, Oom?” vroeg Bob.

„Zeker, jongenlief,” zei Oom. „Zoek er maar een uit naar je zin!”

Bob keek eens rond. Er waren allerlei soorten dieren, onder anderen bruine beren zoo groot als hij zelf. Deze bevielen hem echter niet, maar toen hij in een hoekje een klein beestje zag zitten, vond hij dat zoo aardig, dat hij tot zijn Oom zei:

„Oom, daar zit zoo'n klein lief diertje.”

„Zou je dat willen hebben?”

„Alstublieft, Oom!”

„Nou, juffrouw, dan zullen we dat maar nemen,”

zei Oom.

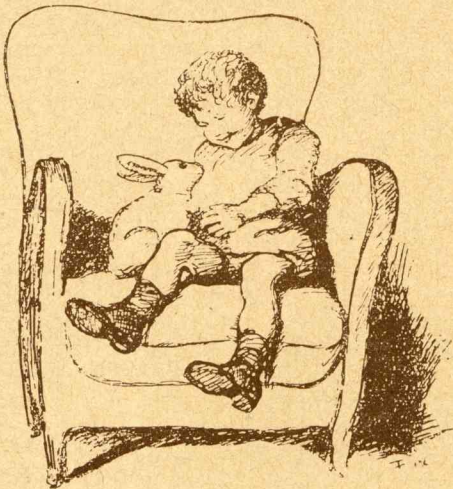
De kleine beer werd door de juffrouw te voorschijn gehaald en toen ze hem aan Bob gaf, keek het diertje den kleinen jongen met zijn kraaloogen zoo dankbaar aan, dat ze terstond goede vrienden werden. Vol trots droeg Bob Bruin, zoo heette het beertje, naar huis.

Toen Bob hem op zijn kamer bracht, keken de tinnen soldaten met open mond naar den nieuwelings en lieten van schrik bijna hun geweren vallen. Bruin stapte op zijn achterpooten door de kamer en keek de tinnen soldaten verachtelijk aan.

„Wat zijn dat voor domme kerels?” vroeg hij. Daar ontdekte hij plotseling in een hoekje een wit mollig diertje, dat hem met zijn roode oogjes nieuwsgierig aankeek en toen weggroop.

„Het eenige dat mij hier bevalt,” zei Bruin tegen zijn nieuwen baas, „is dat witte diertje daar in den hoek!”

„Bedoel je Witje,” vroeg Bob verheugd. „O, dat vind ik fijn. Dan moeten jullie maar dadelijk vrienden

Witje vatte moed en klaagde zijn leed aan zijn kleinen baas.

bang voor den beer en omdat Witje zijn vriend was, waren ze allen even vriendelijk voor hem. Als Bob, hun baas, uit wandelen of uit rijden ging, nam hij steeds de beide vrienden mee en dan hadden ze met hun drieën de grootste pret.

Op zekeren dag ging Bob met zijn moeder een lange wandeling maken en omdat de dikke beer moeilijk loopen kon, nam Bob alleen Witje mee. Toen Witje eindelijk thuis kwam, zag hij midden in de kamer op den grond een heer zitten met een turksche muts op en een gebloemde jas aan.

(Slot volgt).

WONDEREN DER BOUWKUNST.

DE CHINEESCHE MUUR.

HET reusachtigste verdedigingswerk, dat op aarde gevonden wordt, en tegelijk, wat afmetingen betreft, het machtigste bouwwerk, dat ooit door menschenhanden is voortgebracht, is door de Chinezen aan de noordgrens van hun rijk opgericht. 200 jaren v. Chr., dus voor meer dan 2000 jaren, is men tijdens de regeering van keizer Schi-Huang-ti aan den bouw begonnen, en nog heden taat hij in geweldigen trots voor ons en schijnt bereid, opnieuw duizenden jaren te trotseeren. De muur werd oorspronkelijk gebouwd om de invallen der wilde, uiterst krijgslustige Mongolen op Chineesch grondgebied te keer.

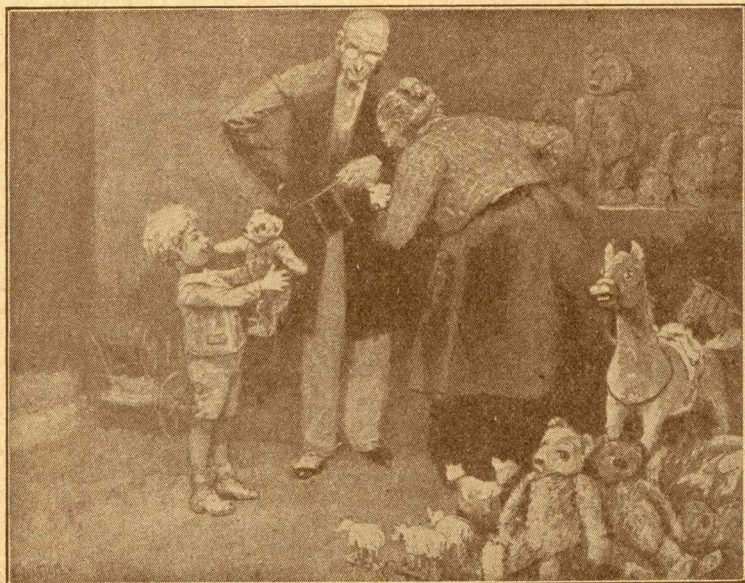
De bekende wereldreiziger, Ernst von Hesse-Martegg, schrijft over dit reuzenwerk: „Van elf tot twaalf meter hoog, beneden zeven, of meer dan zeven meter breed, uit kolossale granietblokken opgebouwd, strekt deze muur zich uit van Oost tot West over den bergkam, in onafzienbare verten, over de steilste hoogten en diepste dalen, dikwijls onzichtbaar op de door de wolken omhulde bergtoppen, bij gedeelten achter andere hoogten aan den blik onttrokken, om dan weer ontzagwekkend, zich mijlen ver te vertoonen. Daar was geen hindernis zoo groot of zij werd overwonnen. Wat een reuzenarbeid vorderde het om dit bolwerk te voltooiën, dat zich van de kust der Gele Zee uitstrekt tot diep in de woestijn Gobe en met zijn wendingen een gezamenlijke lengte van over de drieduizend kilometer bereikt.

Een muur van drieduizend kilometer lengte! Aanvangende in Europa zou hij over Schotland tot aan de Dardanellen of van den Krim tot aan de Noordelijke IJszee reiken.

Menigmaal heb ik in verbazing voor een ander reuzenwerk, de groote Cheops-pyramide, gestaan, waaraan volgens Herodotus, honderdduizend menschen gedurende dertig jaar gewerkt hebben en waarvoor twee en een half miljoen kubieke meter steenen gebruikt zijn; maar dit werk valt weg vergeleken bij den Chineeschen muur, die niet twee en een half maar driehonderd miljoen kubieke meter steenen bevat, dus een hoeveelheid materiaal als er noodig zou zijn voor honderdtwintig Cheops-pyramiden.

Met dit voor oogen kunnen wij ons een begrip vormen van het reusachtige van den Chineeschen muur. Hoelang daaraan gebouwd werd? Hoeveel miljoenen menschen daaraan werkten? Wie zou het kunnen zeggen? En hoeveel moeilijkheden moeten er niet bij den bouw te overwinnen zijn geweest. De muur ligt niet in een vruchtbare vlakte, evenals de Cheops-pyramide en er was geen waterweg als de Nijl, waarlangs het materiaal kon aangevoerd worden. Het grootste gedeelte strekt zich uit over onherbergzame streken, en ieder der miljoenen granietblokken moest moeitoevol worden aangebracht tot op ongenaakbare bergen, twee duizend meter soms boven den zeespiegel, tot in de diepte van steile kloven, over stroomden heen zelfs.

Thans heerscht er een verlatenheid, die nog slechts onderbroken wordt door voorbijtrekkende karavanen.

Het diertje keek met zijn kraaloogen den kleinen jongen zoo dankbaar aan, dat zij terstond goede vrienden werden.

DE MIDDELSTE CENT.

Leg drie centen naast elkaar op tafel en vraag aan je broer of zus of zij den middelsten cent kunnen bewegen zonder hem aan te raken. Als niemand dit kan, legt ge den eersten cent naast den laatsten, deze komt dan in het midden te liggen. De middelste cent ligt dus nu op een andere plaats en is dus verplaatst. Het is een fopperij, waar menigeen inloopt.

DROEVIG.

In een heel oude boot kort geleë

Deed mijn vriend Heck 'n tochtje op zee.

„Zeg eens, maat,” zei opeens mijn vriend Heck,

„Hoe diep is de zee op deez' plek?”

„Hm!” zei toen de schippersman Ploeg,

„Dat merk je zelf gauw genoeg

„Want de boot kreeg zoo juist een groot lek!”

DE DRIJVENDE NAALD.

De meesten van jelui zullen wel denken, dat een naald niet op het water kan drijven. Toch is dit zoo, als je maar weet, hoe je dat doen moet. Je legt een naald op een klein stukje zijdepapier (zie de tekening) en legt dit papier dan voorzichtig met de naald op het water in een tumbler. Het papier zal dan spoedig verzadigd worden van het water en zinken, terwijl de naald op het water blijft drijven. Natuurlijk zal de naald alleen drijven op volkomen glad water; er mag dus niet aan geschud worden.

De drijvende naald.

DE VERBORGEN BOTERHAM.

Als ge aan de ontbijttafel zit, kunt ge de huisgenooten op de volgende wijze beet nemen. Ge legt op het tafellaken op eenigen afstand van elkaar drie sneden brood en bedekt elk met een hoed. Dan tilt ge den eenen hoed op, neemt de snede brood en eet deze op. Zoo doet ge

BELOFTE MAAKT SCHULD.

Eindelijk zullen wij eens voldoen aan het reeds zoo menigmaal in brieven geuite verlangen naar een vervolgverhaal voor mijn oudere lezers.

Over enkele weken zullen wij beginnen met een spannend verhaal getiteld: **Op zoek naar den Gouden Straal.** Het is een verhaal over Radio, een onderwerp dus, waarin jelui zeker allen belang stellen. Het is vol avonturen en geheimzinnigheid, zoodat wij er niet aan twijfelen of het zal bij mijn neven en nichten zeker in den smaak vallen.

Zoo mogelijk zullen we hiervan iedere week een vervolg geven, al zal dit niet steeds even groot kunnen zijn, want de andere rubrieken mogen daardoor niet al te zeer in het gedrang komen.

ook met de beide andere sneden; de hoeden legt ge evenwel weer op dezelfde plaats op tafel.

Vervolgens zegt ge: „Nu zal ik maken dat de drie sneden brood weer onder de hoeden komen. Wie een snee hebben wil, kieze een hoed uit.”

Wijst nu een der huisgenooten een der drie hoeden aan, dan zet ge dien op het hoofd en zegt: „Nu zit de snee brood weer onder den hoed!”

Hierdoor hebt ge allicht ook nog een extra boterham.

DE VIER KNIKKERS.

Kunt ge vier knikkers zoo plaatsen, dat ze alle op denzelfden afstand liggen? Dat is niet zoo gemakkelijk als het lijkt, want wanneer ge ze in een vierhoek legt, zijn de knikkers die in de tegenovergestelde hoeken liggen verder van elkaar verwijderd, dan de knikkers die naast elkaar op een rij liggen.

Er is maar één weg: Ge plaatst drie knikkers in een gelijkbeenigen driehoek en houdt den vierden knikker op gelijken afstand er boven. Op die manier zijn alle knikkers even ver van elkander.

VREEMD.

Mijn mond, 'k hoop dat ge mij gelooft,

Is meestal groter dan mijn hoofd.

Ik ben steeds werkzaam en net

Maar lig toch altijd in mijn bed.

Antwoord: Een rivier.

EEN BALANCEERKUNSTJE.

Hier heb je een balanceerkunstje, dat jelui met je vriendjes maar eens moet probeeren. Ga plat met je rug op den grond liggen en plaats een leeg lucifersdoosje op je voorhoofd, op de wijze zooals dat in bovenstaand plaatje is aangegeven. Probeer nu op te staan, zonder dat de doos van je voorhoofd valt. Met eenige oefening lukt het wel!

OOM TOM.

Een balanceerkunstje.